

Lilac

ต้องขอ
แต่งงาน
กับผู้ชาย
เจ็ดคน
เนี่ยนะ!

必须向七个男人求婚怎么破！

เทพพิศวาท

1

龙柒 ทวงชี เขียน

More Chinese แปล 黑色豆腐 เหยยเซ่อโต่วฟู่ วาด

ต้องขอ
แต่งงาน
กับผู้ชาย
เจ็ดคน
เนี่ยแหละ!

1

必须向七个男人求婚怎么破!

龙柒

หลงซี

เจียน

More Chinese

แปล

Lilac

คำแนะนำนักพิมพ์

ฉู่มู่วีนเป็นนักเขียนนิยายผู้โด่งดังอยู่ดี ๆ แค่เกิดอุบัติเหตุเพียงครั้งเดียว กลับมาโผล่ในนิยายที่ตัวเองเป็นคนแต่ง แล้วดันมีระบบมาบอกให้ทำภารกิจที่ยากเย็นแสนเข็ญอีกด้วย ถึงแม้คนเขียนอย่างเขาจะเปรียบเสมือนพระเจ้าใน ‘แดนมาร’ แห่งนี้ แต่ภารกิจให้จอมมารทั้งเจ็ดมาหลงรักตัวเองนี่ มันจะโหดร้ายเกินไปหรือเปล่า แถมจอมมารแต่ละคนก็แสนจะวิปริตผิดมนุษย์ แค่ฉู่มู่วีนเพิ่งเข้ามาในโลกนี้ ก็เจอมารทรงงงที่ฆ่าล้างตระกูลตัวเองมาเสนอตัวเป็นพ่อแล้ว

ถึงแม้ฉู่มู่วีนที่เป็น ‘บิดาผู้ให้กำเนิด’ ตัวจริงของเหล่าจอมมารจะแสนภาคภูมิใจที่ลูกๆ ของตัวเองต่างก็เจ้าเล่ห์ มีไหวพริบ และมีความชั่วร้ายอัดแน่นอยู่เต็มท้อง แต่พอต้องมาเจอกับกลเม็ดเหล่านี้กับตัวเองก็อดรู้สึกสงสารตัวเองไม่ได้ แล้วแบบนี้ฉู่มู่วีนจะทำการกิจสำเร็จหรือไม่ เขาจะต้องวัดความสามารถใดมาใช้เพื่อต่อกรกับเหล่าจอมมาร เรามาเอาใจช่วยเขากันค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

1

แสงแดดยามบ่ายส่องผ่านบานหน้าต่าง เข้ามาในคอนโดที่ตกแต่งด้วยโทนสีชาวดำ แสงอ่อนๆ ช่วยเพิ่มความอบอุ่นให้ห้องที่ดูเรียบง่ายและว่างเปล่า ดูนุ่มนวลขึ้น

มีนิตยสารด้านการเงินหลายฉบับวางอยู่บนโต๊ะกาแฟในห้องนั่งเล่น บนโซฟาหนังแท้สีเทามีเสื้อยืดผู้ชายวางกระจัดกระจายอยู่สองสามตัว ป้ายแบรนด์ที่ห้อยออกจากเสื้อผ้าพวกนั้นเผยให้เห็นว่ามันมีราคาไม่เบา

กระถางต้นไม้หายากราคาแพงตั้งอยู่ทางฝั่งซ้ายของโซฟา เป็นต้นไม้ที่ล้ำค่าและสวยงาม แต่น่าเสียดายที่เจ้าของไม่ค่อยใส่ใจเท่าไร ลำต้นของมันจึงเอนลงดูเหี่ยวเฉา

ถัดจากกระถางต้นไม้เป็นห้องฟิตเนสที่มีเครื่องออกกำลังกายและอุปกรณ์อย่างครบครัน เมื่อเทียบกับห้องนั่งเล่นที่รกร้าง สิ่งของในห้องนี้กลับได้รับความโปรดปรานจากเจ้าของมันมากกว่า โดยเฉพาะลู่วิ่งที่ยังมีคราบเหงื่อเปื้อนอยู่ แสดงให้เห็นว่ามันเพิ่งถูกใช้งาน

ด้านข้างของห้องฟิตเนสคือห้องน้ำ เสียงน้ำไหลกระทบพื้นราวกับเสียงฝนตกที่ดังมาจากด้านในพลันหยุดลง ประตูกระจกเปิดออก คนที่เดินผ่านไอน้ำออกมาเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา

ผมสั้นของเขาเปียกโชก ได้เห็นหน้าผากเรียบเนียนมีหยันตาที่งดงามดูจดหางส์ สันจมูกโด่ง ริมฝีปากบาง คอระหง ไล่มายังไหปลาร้า ถัดลงมาเป็นหน้าอกแน่น

ซึ่งขาวดุจข้าวสาลี ขาที่เรียวยาวทั้งสองข้างมีกล้ามเนื้ออย่างเห็นได้ชัด หยดน้ำบนตัวที่ยังไม่ถูกเช็ดออกทำให้เรือนร่างของชายหนุ่มดูเชิ่กเย้ายวนอย่างถึงที่สุด เขาสะบัดผมแล้วหยิบผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่พันที่เอว นิ้วเรียวยาวหยิบบุหรีขึ้นมาจูดด้วยความเคยชิน แล้วใช้ปากคาบไว้ ก่อนรับโทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่นไม่หยุด

“ฮัลโล” น้ำเสียงแหบแห้งยั่วยวนดูเอาแต่ใจและคาดเดาไม่ได้

เมื่อคนปลายสายได้ยินเสียงของเขา ก็แหบจะร้องให้ออกมา “พีฉู! กว่าที่จะรับสาย! ในที่สุดพีก็โผล่หัวออกมาสักที! ผมจะบ้าตายอยู่แล้ว!”

ฉูมู่อวินยกมือขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้โทรศัพท์ที่ออกห่างจากหู รอคจนปลายสายโวยวายเสร็จแล้วค่อยเอ่ยว่า “สองวันก่อนฉันอยู่ที่ประเทศเซเนกัล ที่นั่นสัญญาณไม่ค่อยดีนะ”

เมื่อเสี่ยวจางได้ยินสิ่งที่เขาพูดก็ตกใจทันที “ประเทศเซเนกัล? พีฉู! พีไปแข่งแรลลี่หรือไปท่องเที่ยวเลทรายสะฮารากันแน่เนี่ย”

ฉูมู่อวินตอบอย่างเฉยชา “ก็ทั้งคู่นั้นแหละ”

เสี่ยวจางที่อยู่ปลายสายสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพูดขึ้นว่า “ยอม ยอมพีแล้วจริงๆ!”

ฉูมู่อวินเคาะบุหรีกับที่เขี่ยบุหรี แล้วถามต่อ “มีอะไร”

ตอนนี้เสี่ยวจางฟังจำรัสของตัวเองได้ จึงโวยวายขึ้นทันที

“พีฉู! ค่าเหนื่อยหาถึงเสนอราคาตั้งแปดหลักแล้ว คนของพวกเรา มาที่ฝ่ายลิขสิทธิ์ของสำนักพิมพ์จินเจียงบ่อยจนกรณีประตุแทบพัง! เพราะอยากซื้อลิขสิทธิ์เรื่อง แดนมารจริง ๆ นะพี! ทำไมพีถึงไม่ขายให้พวกเขาสักที! มีคนเยอะแยะอยากเห็นเรื่องนี้ถูกสร้างเป็นหนัง! แคพียินยอมก็คงได้ถ่ายหนังไปเกือบจบแล้ว แบบนี้ถึงจะเป็นตำนานโด่งดังไปตลอดกาล!”

เมื่อเทียบกับความตื่นเต้นของอีกฝ่าย ฉูมู่อวินที่เป็นเจ้าของเรื่องกลับไม่มีความตื่นเต้นในน้ำเสียงเลยแม้แต่น้อย “ไม่ขาย ฉันไม่อยากให้เขาไปสร้างหนัง”

เสี่ยวจางแทบคุกเข่าขอร้องฉูมู่อวินอยู่แล้ว “ทำไมล่ะ! พวกเขาหาผู้กำกับมือหนึ่งและนักแสดงชั้นนำมาเลยนะ กองทัพนักแสดงก็พร้อมมาก แล้วก็...”

เขายังพูดไม่ทันจบ ฉุ่มฉ่วนก็ตอบกลับ “มันไม่มีข้อคิดสอนใจ ถ่ายทำออกมาก็มีแต่จะทำร้ายคนดู”

เสี่ยวจางถูกปฏิเสธแบบนี้ก็ถึงกับสลัก อดพูดขึ้นมาไม่ได้ “ทำไมจะไม่ ข้อคิดสอนใจ ตัวเอกของเราทั้งเร้าร้อน! ทั้งคิดบวก! ทั้งกระตือรือร้น!”

ฉุ่มฉ่วนยิ้ม “นายแน่ใจใช่ไหมว่าคนดูอยากดูตัวเอกไม่ใช่ตัวร้าย”

เสี่ยวจางถูกตอกหน้าหงายจนพูดอะไรไม่ออก

ฉุ่มฉ่วนดูเวลา เขาไม่อยากจะคุยเรื่องนี้แล้ว “พอได้แล้ว ถ้าจะพูดเรื่องนี้ ก็ไม่ต้องมาคุยกันอีก ฉันไม่สนใจ”

เสี่ยวจางเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังจะตัดสาย ก็รีบพูดขึ้นว่า “พี่ฉู่! พี่ไม่ขาย ก็ไม่ขาย! พวกเรามาคุยเรื่องนิยายเรื่องใหม่กันดีกว่า! แดนมารจบไปตั้งสามเดือนแล้ว พี่วางแผนจะเขียนเรื่องใหม่เมื่อไหร่ คนอ่านรอพี่อยู่นะ!”

ฉุ่มฉ่วนตอบกลับอย่างไม่คิด “ตอนนี้ยังไม่คิดจะเขียน”

ถ้าหากเสี่ยวจางอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ คงคุกเข่าออดทูลอ้อนวอนนานแล้ว “พี่ฉู่ พี่ช่วยเขียนหน่อยเถอะ เขียนอะไรก็ได้! เงินทั้งนั้นเลยนะพี่ เงิน เงิน เงิน!”

ฉุ่มฉ่วนจับหูรึงบนที่เขียนหรือสีด่าเงา แล้วตอบเสี่ยวจางว่า “ฉันไม่ได้ร้อนเงิน”

เสี่ยวจางจะร้องให้อยู่แล้ว “มีใครบ้างไม่ยากได้เงินเยอะๆ...”

ฉุ่มฉ่วนก้าวขาเรียวยาวไปหาเสื้อผ้าใส่กลางพูดไปด้วย “ถ้าฉันต้องการเงินจะมานิยายทำไม กลับไปทำงานที่บริษัทเฮอริแมนไม่ดีกว่าหรือ”

คำพูดนี้ทำให้เสี่ยวจางรู้สึกท้อแท้หมดกำลังใจ

เขาพูดอะไรไม่ออกจริง ๆ ตั้งแต่สำนักพิมพ์จินเจียงเริ่มทำนิยายสำหรับผู้ชาย เขาก็ยื่นใบสมัครงาน หลังจากนั้นก็เป็นบรรณาธิการมาตลอดสี่ปีเต็ม เขาดูแลนักเขียนมามากมาย แต่ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะได้ดูแลนักเขียนฝีมือระดับเทพคนนี้

นิยายเรื่องแรกที่ฉุ่มฉ่วนเขียนคือเรื่อง แดนมาร และส่งไปให้สำนักพิมพ์จินเจียงตีพิมพ์เรียบ ๆ ใครจะคิดว่าเขาเขียนเรื่องแรกก็ดังแล้ว แค่หนึ่งปีนิยายของเขาก็กลายเป็นนิยายผู้ชายยอดนิยมของสำนักพิมพ์จินเจียงอย่างไม่น่าเชื่อ

หลังจากได้รู้จักเขามากขึ้น จางเหรินก็รู้สึกนับถือฉู่มู่วินมาก
ผู้ชายคนนี้คือยอดมนุษย์!

เขามีส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร มีศีรษะยาววนราวกับนายแบบ
หน้าตาหล่อเหลา แค่อีกตัวก็ไม่ว่าขโมยหัวใจของคนมาตั้งเท่าไร

รูปร่างหน้าตาที่ดี ทั้งยังมีความสามารถ

ก่อนฉู่มู่วินจะเขียนนิยาย เขาเคยเป็นผู้บริหารระดับสูงของเฮอร์แมน
กรุ๊ป ซึ่งเป็นบริษัทชั้นนำรายอันดับแรกของโลก มีอนาคตไกล เงินเดือนก็เยอะ
จนแค่หยิบมาคงหนักจนมือหัก หากทำงานที่นั่นต่อ ไม่นานก็คงติดอันดับรายชื่อ
คนดังของนิตยสารฟอร์บส์

หว่า...เขากลับลาออก เพียงเพราะอยากมีเวลาเขียนนิยาย
ให้ตายเถอะ! เอาแต่ใจจนไม่มีเพื่อนคบ!

เสียจางมองโทรศัพท์ที่ถูกตัดสายไปด้วยสีหน้าสับสน หากเทียบกับตัวเอง
แล้ว เขาคงใช้ชีวิตอยู่ไม่ได้!

ฉู่มู่วินไม่ได้วางโทรศัพท์มือถือนลง เขาเลื่อนดูรายชื่อผู้ติดต่อในมือถือน
สุดท้ายก็หยุดที่ชื่อ ‘7.31’

เสียซง? ฉู่มู่วินนึกอยู่ครู่หนึ่ง เขาจำได้รางๆ ว่าเป็นเด็กผู้ชายที่เจอ
ที่บาร์ก่อนไปประเทศเซเนกัล เด็กคนนี้น้ำตาดี ผิวขาว เอวคอด และที่สำคัญ
คือเก่งเรื่องบนเตียงมาก

อัดอั้นอยู่ในทะเลทรายมากกว่าครึ่งเดือน ฉู่มู่วินก็อยากผ่อนคลายสักหน่อย
เขาคดที่ซื่อนั้นแล้วโทรออก โทรศัพท์ดังประมาณสองครั้ง คนที่อยู่
ปลายสายก็รับด้วยน้ำเสียงดีใจ “พี่จู่? ผมคิดว่าพี่จะไม่ติดต่อมาแล้วเสียอีก!”

เสียงทุ้มของฉู่มู่วินมีเสน่ห์น่าดึงดูดมาก “คืนนี้ว่างไหม”

เด็กผู้ชายวัยรุ่นที่ปลายสายสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วกล่าวอย่างตื่นเต้น
ดีใจว่า “ว่างๆๆ!” ต่อให้ยุ่งอยู่ก็ต้องไปให้ได้! ผู้ชายเลิกละขนาดนี้เชื่อว่า
หาเจอได้ง่ายๆ!

หน้าหล่อ สายเปย์ อบอุ่น แต่ที่สุดยอดคือไฉ่ฉั่นใหญ่ แถมลึล้าเด็ด...
แค่นึกถึงคืนนั้นเมื่อครึ่งเดือนก่อน ยังทำให้เสียซงหน้าแดงและหัวใจเต้นรัว
อยู่เลย! นึกว่าเขาจะไม่ติดต่อมาเสียแล้ว ไม่คิดว่าจะมีโอกาสอีกครั้ง แล้วทำไม

จะไม่ไปล่ะ

ฉู่มู่อวินยิ้ม “คืนนี้พี่จองโต๊ะร้านยาร์ดไว้ ไปกินข้าวด้วยกันนะ”

เสี่ยวซงได้ยินก็ยิ่งตื่นเต้นเข้าไปใหญ่ ร้านอาหารมิชลินระดับสามดาว
ใจกว้างจริงๆ!

ฉู่มู่อวินใส่เสื้อผ้าเสร็จ ก็หยิบกุญแจรถแล้วเดินออกจากห้อง
เพียงแต่ในตอนนั้น ฉู่มู่อวินไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่า การออกไปข้างนอก
ครั้งนี้ เขาจะไม่ได้กลับมายังห้องที่อาศัยอยู่ตามลำพังนานหกปีนี้อีก
ชั่วขณะที่เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ ฉู่มู่อวินคิดว่าตัวเองต้องตายแน่ๆ
ทว่าท่ามกลางความมืดมิด เขายังคงมีสติ หลังจากล่องลอยอยู่นาน ก็ลืมตา
ขึ้นทันที

เขามองเห็นภาพตรงหน้าได้ไม่ชัด จู่ๆ เรื่องราวมากมายก็หลั่งไหลเข้ามา
ในหัวจนเขาตั้งตัวแทบไม่ทัน

เขายังไม่ตาย...

แต่ก็ได้มาจากโลกมาแล้วจริงๆ

ที่นี้คือ ‘แดนมาร’ แต่ทำไมเขาถึงได้เข้ามาอยู่ในนิยายที่ตัวเองเขียนล่ะ

ฉากตรงหน้านั้นน่ากลัวมาก บ้านเรือนทั้งดงถูกเปลวไฟเผาเผาจน
กลายเป็นซากปรักหักพัง มีกลิ่นคาวเลือดและกลิ่นไหม้โชยเข้าจมูก ตามด้วย
เปลวเพลิงที่กำลังลุกไหม้ ภาพน่ากลัวและบิดเบี้ยวตรงหน้าราวกับเป็นวันสิ้นโลก
แม้ฉู่มู่อวินจะเคยพบเจอกับเรื่องเลวร้ายมาก่อน แต่พอมองก็อดผวาไม่ได้
เพราะนรกแห่งนี้ทำให้เขารู้สึกหวาดหวั่น และเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่าง
กะทันหันนี้ทำให้เขาประหลาดใจ

ขณะที่กำลังงงงัน สายตาของเขาก็เห็นคนผู้หนึ่งเดินมาจากที่ไกลๆ และ
กำลังใกล้เข้ามา

คนผู้นั้นสวมชุดสีฟ้าอ่อนที่ประณีตงดงาม ผมดำยาว แขนเสื้อปลิวไสว
เขาค่อยๆ เดินเข้ามาอย่างสง่างามราวกับเทพเซียนใต้แสงจันทร์ ช่างขัดกับฉากนรก
เบื้องหน้าเป็นอย่างมาก

เขาหยุดตรงหน้าฉู่มู่อวินแล้วโน้มกายลงมา ใบหน้าสง่างามไม่มีใครเทียบ
ดวงตาสีเทาอ่อนอบอุ่นดึงดูดสายตา เขาเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงน่าฟัง “กลับไป

กับข้าเถิด ข้าจะเป็นครอบครัวและบิดาให้เจ้าเอง”

ท่ามกลางนรกดุจดังทะเลเลือด ชายหนุ่มรูปงามที่แสนอ่อนโยนราวกับแสงจันทร์และยังพูดจาน่าฟังขนาดนี้ ใครจะปฏิเสธได้ลง

แต่ว่า...

ใบหน้าของฉู่มู่อวี่กลับซีดเขียว

ทันใดนั้นในหัวของเขาก็มีคำพูดผุดขึ้นมาสองประโยค

มั่วจิวเส

ตอนที่ฉินสร้างนายให้มึนสนิมที่ชั่วช้าแบบนั้น ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาเจอ มันกับตัวเอง

บทที่

2

มั่วจิวเสา ‘บารทรเนง’ คือหนึ่งในเจ็ดจอมมารแห่งแดนมาร เขามีรูปโฉมสง่างาม ท่าทางบริสุทธิ์ดุจสายน้ำไหล แต่ความจริงกลับเป็นคนเสแสร้งและร้ายลึก มั่วจิวเสาเจ้าแผนการและเฉลียวฉลาดอย่างไม่น่าเชื่อ ขณะเดียวกันเขาก็รังเกียจสันดานของมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง จึงมักใช้วิธีการที่อ่อนโยนที่สุดเวลาผลัดคนผู้หนึ่งลงไปในหุบเหวลึก แล้วดื่มด่ำกับความสิ้นหวังจากการถูกหักหลังของคนผู้นั้นก่อนตาย

ฉู่มู่อวี่มีความจำดีเลิศ พูดได้ว่าเขาไม่เคยลืมเลือนสิ่งที่ตัวเองเขียนเลยแม้แต่หน่อย

ดังนั้นเขาถึงรู้จักความชั่วช้าของชายรูปงามตรงหน้าเป็นอย่างดี

มั่วจิวเสาโน้มตัวลง ผมสีดำยาวของเขาตกลงมาพร้อมกับส่งกลิ่นหอมก่อนกล่าวด้วยแววตาแสนอ่อนโยน “ไม่ต้องกลัว ข้ากับบิดาของเจ้าสนิทสนมกัน เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ข้ารู้สึกเสียใจมาก น่าเสียดายที่ข้ามาช้าไป จึงมีอาจช่วยชีวิตพวกเขา แต่ยั้งดีที่พวกเขายอมตายเพื่อปกป้องเจ้า...”

ฉู่มู่อวี่ตั้งใจฟังเรื่องที่คนตรงหน้าแต่งขึ้น

นิ้วมือเรียวยาวขาวสะอาดของมั่วจิวเสา เมื่ออยู่กับชุดสีฟ้าอ่อนที่สวมแล้วยังขับให้เขาดูโดดเด่นราวกับไข่มุกล้ำค่ากลางมหาสมุทร เขาลูบศีรษะของเด็กหนุ่มที่กำลังลำบากอย่างเบามือ ก่อนพูดต่อ “กลับไปกับข้า ข้าจะช่วยเจ้าตามหาฆาตรกรดีหรือไม่”

จุ่มู่อวินมองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงกล่าวอย่างอ่อนแรงว่า “...ขอรับ”

เขารู้จักตัวละครที่ตนเขียนดีที่สุด ถ้าไม่ตอบตกลงตอนนี้ เดี่ยวคงได้กลายเป็นศพไร้ญาติที่นี่ ให้ไปก็ต้องไป ยิ่งกว่านั้นจะทำให้ตัวเองลำบากทำไม มั่วจิวเสาก็ถือว่าไม่เลว ถึงอย่างไรก่อนคนผู้นี้จะผลักไครตคนรก ก็ยังส่งคนคนนั้นขึ้นสวรรค์อย่างอ่อนโยนก่อน

แม้การเลือกหนทางนี้ สุดท้ายก็ต้องตายอย่างน่าอนาถ แต่มันเกี่ยวข้องกับอันใดกับตนแล้ว ในเมื่อจุ่มู่อวินจะไปจากที่นี่อยู่แล้ว เขาต้องหนีไปให้ไกลจากไอ้โรคจิตคนนี้ ไม่ต้องข้องเกี่ยวกับจะดีกว่า ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดต้องพูดจายให้มากความอีก

ถึงจุ่มู่อวินจะแปลกใจมากกว่าทำไมตัวเองถึงหลุดเข้ามาอยู่ในโลกนี้ แต่เมื่อมาถึงแล้ว ก็ต้องสงบจิตสงบใจและอยู่ต่อไปให้ดี ถึงอย่างไรเขาก็ตัวคนเดียว ไม่มีอะไรให้ต้องห่วง จะอยู่ที่ไหนก็ไม่สำคัญ

เมื่อได้ยินเขาตอบตกลง มั่วจิวเสาก็ยิ้มเล็กน้อย มือที่ขาวสะอาดยื่นมาตรงหน้าเพื่อดึงเขาขึ้น

ตอนที่จุ่มู่อวินยื่นมือไปจับถึงได้รู้ว่ามือของตัวเองเล็กมาก ทั้งดำปืดปี้และยังมีคราบ เปรียบเทียบกับมือของมั่วจิวเสาแล้ว เหมือนพระจันทร์ที่สุกสว่างกับก้อนดิน ต่างกันราวฟ้ากับเหว ดูน่าขยะแขยงเกินกว่าจะกล้าสัมผัสมือของอีกฝ่าย

จุ่มู่อวินชะงัก

แต่มั่วจิวเสากลับ...ยื่นมือมากุมมือของจุ่มู่อวินไว้

สัมผัสที่ร่อนเล็กน้อยราวกับหยกอุ่น ทั้งนุ่มนวลและอ่อนโยน ทำให้ทุกคนที่ได้สัมผัสล้วนต้องหลงใหล

มั่วจิวเสาออกแรงอุ้มเขาเอาไว้ในอ้อมแขน กลิ่นหอมโชยเข้าจมูก กลิ่นที่สดชื่นกลบกลิ่นคาวเลือดและกลิ่นไหม้โชยมาจากรอบๆ บริเวณ ราวกับโลกนี้มีเพียงสองเรา ทำให้ร่างกายที่สิ้นเกร็งของจุ่มู่อวินผ่อนคลาย

มั่วจิวเสาพูดข้างหูเขาด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “ขาของเจ้าได้รับบาดเจ็บ เดี่ยวข้าอุ้มเจ้าเอง กลับไปค่อยรักษา”

แววตาของฉูมู่วีนเลื่อนลอย เขาตอบรับอย่างเกร็งๆ “ขอรับ”

ท่าทางขลาดกลัวของคนในอ้อมแขนทำให้มั่วจิวเสาส่ายยื้มกว้างกว่าเดิม เขาหลับหลังบอบบางของฉูมู่วีนก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงอบอุ่นว่า “หลับตาพักผ่อนเถิด ไม่ต้องกลัว ตั้งแต่นี้ไปยังมีข้า ผู้ใดก็รังแกเจ้าไม่ได้”

ฉูมู่วีนซบไหล่เขาอย่างเชื่อฟัง หลังจากมั่วจิวเสาละสายตา แววตาที่ตึงเครียดและงงันก็จางหาย เหลือเพียงความเฉยชาเท่านั้น

ครั้งแรกที่ฉูมู่วีนได้เจอมั่วจิวเสา ในหัวของเขาก็มีเสียง ‘ติ๊ด’ ดังขึ้น และตามมาด้วยเสียงอิเล็กทรอนิกส์ราบเรียบ [ล็อกเป้าหมาย โปรดเก็บข้อมูลโดยด่วน และทำภารกิจให้สำเร็จ]

ถ้าคนธรรมดาทั่วไปได้ยินเสียงนี้คงตกใจกลัวมาก แต่ฉูมู่วีนกลับมีสติส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะเขาเองก็เป็นคนแปลกๆ อีกส่วนคงเป็นเพราะเขารู้จักมั่วจิวเสาดิ แม่ชายผู้นี้ดูเหมือนอบอุ่นอ่อนโยน แต่แท้จริงแล้วเป็นคนลงโลกหากสติหลุดต่อหน้าคนผู้นี้สักนิด กลัวว่าผลที่ตามมาคงเลวร้ายกว่าที่คิด

ฉูมู่วีนมีคำถามมากมายในใจ แต่กลับอดทนไว้ไม่ถามออกมา เขาทำตัวเป็นเด็กดีซบอยู่ตอกมั่วจิวเสาอย่างว่าง่าย พลังครุ่นคิดเรื่องราวทั้งหมด

ที่นั่นคือ ‘แดนमार’ ผู้ชายที่อุ้มตนอยู่คือมั่วจิวเสา แต่ฉูมู่วีนมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้เขียนฉากนี้ แสดงว่านี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเค้าโครงเรื่องในนิยายจะเริ่มต้น จากที่เขารู้เกี่ยวกับนิสัยของมั่วจิวเสา ไม่แปลกใจเลยหากคนผู้นี้จะฆ่าล้างตระกูลตน การสังหารคนนับร้อยแล้วรับเด็กกำพร้ามาเลี้ยงด้วยความหวังดีก็เป็นหนึ่งในการกระทำเพื่อสนองรสนิยมอันชั่วช้าของเขา

เดิมที่ฉูมู่วีนวางแผนไว้ว่า ถ้าออกจากที่นี่ได้เมื่อไหร่ค่อยหาทางหนีไปจากมั่วจิวเสา แต่หลังจากได้ยินเสียงในหัว ก็เดาได้ว่ามันคงไม่ง่ายขนาดนั้น

มั่วจิวเสาเป็นหนึ่งในจอมมารทั้งเจ็ด มีพลังขั้นสูง เพียงแค่พริบตาเดียวก็สามารถกลับไปยังวังจอมมารบนยอดเขาเซียนหลวงได้แล้ว

พระราชวังนั้นงดงามเหมือนตัวเขา วังแห่งนี้ตั้งอยู่บนทะเลเมฆ บันไดสร้างขึ้นจากหยกขาว คานสร้างขึ้นจากหยกเขียว ดูคล้ายแดนสวรรค์ ไม่เหมือนแดนमारเลยสักนิด

เขาอุ้มฉูมู่วีนเดินเข้าไป หัวหน้องครกซ์โค้งคำนับ “คารวะฝ่าบาท”

มั่วจิวเสาทอบกลับอย่างเฉยชา

จุ่มู่อวินครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง แล้วรู้สึกตัวเองต้องทำเป็นตกใจเล็กน้อย
ดังนั้นเขาจึงเงยหน้าแล้วถามอย่างกระวนกระวายใจว่า “ฝ่าบาท?”

มั่วจิวเสามองเขาอย่างอ่อนโยน “เจ้าเรียกข้าว่าท่านพ่อได้หรือไม่?”

จุ่มู่อวินหนึ่งไปครุ่นหนึ่ง ที่เขาลังเลก็เพราะการเรียกอีกฝ่ายแบบนี้มันดูแปลกๆ
ตามหลักแล้ว ฉันต่างหากที่เป็นพ่อนาย

เห็นได้ชัดว่ามั่วจิวเสายังไม่ได้คิดเช่นนี้ เขาหลับหลังจุ่มู่อวินอย่างใจเย็น แล้ว
กล่าวอย่างอ่อนโยนว่า “ไม่ต้องรีบร้อน เจ้าเพิ่งเสียบิดาไป ข้าพูดถึงเรื่องนี้
ขึ้นมาคงทำให้เจ้าเสียใจสินะ”

ถ้าไม่อยากทำให้เสียใจ ก็อย่าฆ่าล้างตระกูลคนอื่นสิ ถึงแม้เขาจะแขวะอยู่
ในใจ แต่สีหน้าของจุ่มู่อวินกลับโศกเศร้า เขาหลับตาลงอย่างเสียใจ

มั่วจิวเสาทอนหายใจเบาๆ แล้วดึงเขาเข้าไปในอ้อมกอดอีกครั้ง

จุ่มู่อวินมองคอขาวผ่องของมั่วจิวเสาจากระยะประชิด แล้วก็รู้สึกเสียดาย
รูปร่างหน้าตาของมั่วจิวเสาตรงสเปกเขาทุกอย่าง ถ้ามั่วจิวเสาไม่ได้มีจิตใจที่
โหดเหี้ยมจนเกินไป เขาก็ไม่รังเกียจที่จะจัดกับคนตรงหน้าสักยก

แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้...เขานึกถึงนิสัยของชายคนนั้นแล้วก็ทำได้เพียงแค่
ทอนหายใจ ถ้ารู้ว่าวันหนึ่งจะหลุดเข้ามาอยู่ในนิยายที่ตัวเองแต่ง เขาน่าจะเขียน
ให้มั่วจิวเสาเป็นคนที่ขาดผู้ชายไม่ได้ถึงจะถูก

ความคิดนี้เพิ่งผุดขึ้น น้ำเสียงเฉยชาที่ดังขึ้นในหัว [เหอะๆ]

จุ่มู่อวินเลิกคิ้ว แต่ก็ยังเก็บอาการไว้ ไม่พูดอะไรออกมา

มั่วจิวเสาจัดให้เขาพักอยู่ห้องข้างๆ และคอยมาดูแลไม่ห่างกายตลอด
ทั้งสามวัน มั่วจิวเสารักษาขาที่บาดเจ็บทั้งสองข้างให้เขาด้วยตัวเอง กินข้าวเป็น
เพื่อน กล่อมเขาเข้านอน ทำทางอ่อนโยนและใส่ใจ เช่นนี้ไม่ว่าเป็นใครก็ต้อง
ไม่หวาดระแวงและรู้สึกไวใจ ถึงขนาดบูชาคนผู้นี้

ร่างกายของจุ่มู่อวินน่าจะอายุประมาณสิบเอ็ดหรือสิบสองปี เป็นคุณชาย
ที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดี จู่ๆ คนในครอบครัวก็ตายจากไปเช่นนี้ คงรู้สึกเหมือน
โลกพังทลาย ตายไปยังดีกว่า แต่มั่วจิวเสากลับรับเขามาดูแล อบรมสั่งสอน
อย่างเอาใจใส่ ถ้าเป็นเจ้าของร่างตัวจริงก็น่าจะตายใจและมองมั่วจิวเสาเป็นผู้มี

พระคุณที่ช่วยชีวิต สุดท้ายคงเชื่อฟังมั่วจิวเสาทูทุกอย่าง หลังจากนั้นสองสามปี ก็อาจลืมเรื่องราวในอดีตไปหมดแล้ว เมื่อถึงยามนั้น...ก็จะเป็นช่วงเวลาที่น่าสนุกของมั่วจิวเสา

แต่น่าเสียดายที่วิญญาณในร่างนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว

ที่จริงสามวันมานี้ฉู่มู่อวี่นอยู่ที่นั่นก็สบายดี มั่วจิวเสามีรูปโฉมงดงาม โดยเฉพาะเวลาที่แสงอาทิตย์บดบังกับเทพเซียน ครั้นฉู่มู่อวี่นเห็น ก็รู้สึกหลงใหลในทุกๆ อากัปกริยาท่วงท่าของเขา โชคดีที่ร่างกายนี้ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ ไม่อย่างนั้นเขาคงต้องหาทางดับความร่าร้อนในใจแน่

วันที่สี่ ขาทั้งสองข้างของฉู่มู่อวี่นก็ดีขึ้นมาก มั่วจิวเสามีอย่างอื่นที่ต้องไปทำเหมือนกัน เขาใช้เวลาอยู่กับของเล่นชิ้นนี้มาสามวันเต็มก็เกินพอ อีกอย่าง ถ้าคิดจะทำเรื่องแบบนั้น จะอยู่ด้วยตลอดไม่ได้ ต้องห่างเหินกันบ้างถึงจะเห็นความแตกต่าง แบบนี้จึงจะได้ใจอีกฝ่ายมา

มั่วจิวเสาจากไป ฉู่มู่อวี่นจึงถอนหายใจเฮือกใหญ่

เขาต้องแสดงละครตั้งสามวัน จนเกือบคิดว่าตัวเองเป็นเด็กน้อยผู้น่าสงสารจริงๆ เสียแล้ว

บุคคลอันตราয়จากไปแล้ว ฉู่มู่อวี่นจึงโล่งอก ดวงตาสีดำพลันเย็นชาขึ้นทันที น้ำเสียงของเด็กหนุ่มเต็มไปด้วยความเยือกเย็น [นายเป็นใคร]

ในห้องที่ว่างเปล่าไม่มีใคร เขาพูดกับเสียงในหัวตัวเอง

เสียงอเล็กทรอนิกส์ราบเรียบดังขึ้นอีกครั้ง [คุณเรียกผมว่าซีโรก็ได้]

ฉู่มู่อวี่นหรีดตา [นายเป็นคนพาดำเนินมาที่โลกนี้เหรอ]

[จะว่าอย่างนั้นก็ได้]

[นายทำแบบนี้เพื่ออะไร]

[ทำให้จอมมารทั้งเจ็ดหลงรักคุณยังงั้นละ]

เมื่อได้ยินประโยคนี้ ต่อให้เป็นฉู่มู่อวี่นก็ต้องหัวใจเล็กน้อย เขารู้สึกว่ามันเหลวไหลมาก [ถ้าฉันไม่ตกลงล่ะ]

ซีโรไม่ได้แปลกใจอะไร [หากคุณไม่อยากจะกลับไปโลกเดิม และไม่กลัวตายก็ตามใจ ดังนั้นถ้าคุณปฏิเสธ ก็จะได้ลิ้มรสความตายจากฝีมือของจอมมารทั้งเจ็ดทีละคน]

สีหน้าของฉู่มู่อวี่นมืดมน เจ้าบ้านนี้มันรู้จักเขาดีขนาดนี้เขียวหรือ แต่เขาไม่ชอบถูกบังคับมาแต่ไหนแต่ไร [ไม่มีใครบังคับให้ฉันทำในสิ่งที่ไม่อยากทำได้]

ซีโรนึ่งไป มันรู้นิสัยของฉู่มู่อวี่นดี [ถ้าคุณทำภารกิจสำเร็จ ก็จะได้ในสิ่งที่ต้องการ]

คำพูดไร้อารมณ์ไม่ก็คำกลบทำให้ฉู่มู่อวี่นตกอยู่ในวงค์ความคิดของที่ยากได้...จริง ๆ เขามีของที่ยากได้มาก ๆ...ความปรารถนานั้นมีมาตั้งแต่เขาจำความได้...

หลังจากเงิบไปนาน ในที่สุดฉู่มู่อวี่นก็ตอบ [...ตกลง]

ในโลกแห่งนี้ไม่มีใครรู้จักคนโรคจิตทั้งเจ็ดดีไปกว่าฉู่มู่อวี่นอีกแล้ว ถึงอย่างไรเขาก็คือคนที่สร้างคนพวกนั้นขึ้นมา การจะเอาอกเอาใจคนเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องยากเลย

มีอย่างเดียวที่ทำให้ฉู่มู่อวี่นปวดหัวก็คือ ตอนเขาสร้างคนพวกนั้นขึ้น เขาได้ใส่ความเป็นตัวเองลงไปด้วย ดังนั้นมั่วจิวเสาที่มีรูปโฉมงดงามจึงเป็นรักถ้าจะให้คนผู้นี้เป็นรับ อย่างว่าแต่ตกลงรักเลย ฉู่มู่อวี่นคงถูกฉีกร่างเป็นชิ้น ๆ

ดังนั้น...ถ้าเขารู้ว่าตัวเองจะหลุดเข้ามาในนี้ ก็น่าจะเขียนให้คนพวกนั้นเป็นรับหน้าตาดีที่วัน ๆ เอาแต่คิดถึงเรื่องอย่างว่าซะก็ดี

เศร้าใจจริง ๆ!

บทที่

3

เพลอแป็บเดียว ฉุ่มมู่อวินก็อยู่บนยอดเขาเขียนหลวนมาสามปีแล้ว ระยะเวลาสามปีนี้ มั่วจิวเสาให้เขามีชีวิตที่สุขสบาย ดูแลเอาใจใส่ด้วยความอบอุ่นและยังถ่ายทอดวิทยุทธิให้ด้วยตัวเองอย่างไม่ปิดบังแม้แต่หน่อย

หากไม่รู้มาก่อนว่าจิตใจของมั่วจิวเสาดำมืด แม้แต่ฉุ่มมู่อวินเองก็งงซบซึ่งกับการกระทำของอีกฝ่ายเช่นกัน

แม้ฉุ่มมู่อวินจะไม่เคยคิดว่าคนรักของตนต้องมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ถ้ามองในแง่ของคนรักแล้ว มั่วจิวเสามีรูปโฉมงดงาม เมื่อรวมกับท่าทางที่อ่อนโยนมากก็ตรงตามบรรทัดฐานของเขาทุกอย่าง

น่าเสียดายที่มีอุปสรรคสำคัญอย่างบทบาทบนเตียงขวางกั้นไว้

ฉุ่มมู่อวินฝึกฝนเพลงกระบี่อยู่ในลานตั้งแต่เช้าตรู่ มั่วจิวเสาเดินผ่านหมอกบางๆ ชูดสีเขียวอ่อนลากพื้น ผ้าคลุมโปรงบางด้านนอกดูคล้ายหมอกสีขาว ผสมสีดำโดดเด่นพลีไหวหรือน้ำตก ภายใต้แสงอ่อนๆ ยามรุ่งสาง ทำให้เขาดูคล้ายเทพเขียนจากสวรรค์

ครั้นฉุ่มมู่อวินเห็นอีกฝ่ายเดินมาก็เก็บกระบี่แล้วโค้งตัวทำความเคารพ “ท่านพ่อ”

มั่วจิวเสาพูดกับเขา “ตามสบายเถอะ”

ฉุ่มมู่อวินน้อมยืม เขายับร่างกายเพื่อฝึกฝนเพลงกระบี่อีกครั้ง

มั่วจิวเสามองดูอยู่ด้านข้างเงียบๆ เด็กหนุ่มตรงหน้ามีอายุเพียงสิบห้าปี

เขาสวมเสื้อผ้ารัดรูปสีขาว ถึงแม้จะมีรูปร่างผอมบาง แต่ร่างกายของเขาก็ตั้งตรงราวกับต้นไผ่ เขาร่ายรำจนเป็นหนึ่งในเดียวกับกระบี่ที่แหลมคม

เมื่อจบหนึ่งกระบวนท่า เด็กหนุ่มก็เก็บกระบี่ หน้าผากของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ ดวงตาอันแสงงดงามเต็มไปด้วยความคาดหวัง

เขาหอบเล็กน้อยก่อนกล่าวเบาๆ อย่างกังวล “ท่านพ่อ”

รอยยิ้มในแววตาของมั่วจิวเสาสว่างเจิดจ้าขึ้น เขาค่อยๆ เอ่ยวาจา “เจ้าเหลียวฉลาดและยังเรียนรู้ได้ไว ฟีกเพลงกระบี่เส้าเยว่ถึงขั้นหกแล้วหรือ”

นัยน์ตาของงุ่มมั่ววันแปลงประกาย คำชมของมั่วจิวเส้าทำให้เขารู้สึกขี้นเล็กน้อย จึงพูดเสียงเบาว่า “แค่ลองฝึกดูเท่านั้นขอรับ ยังมีเรื่องที่ไม่เข้าใจอีกมาก หากท่านพ่อมีเวลาก็อยากให้ท่านมาสอนข้าสักหน่อย”

มั่วจิวเส้าพูดอย่างอารมณ์ดี “เอากระบี่มา”

งุ่มมั่ววันยื่นกระบี่ของตัวเองให้เขา

ชุดที่มั่วจิวเส้าสวมอยู่นั้น ทั้งยาวระฟ้าทั้งยังคลุมด้วยผ้าบางด้านนอกซึ่งไม่เหมาะแก่การร่ายรำกระบี่เลยสักนิด แต่ขณะที่เขาถือกระบี่ บรรยากาศโดยรอบพลันเปลี่ยนไป ท่าทางสง่างามราวกับเทพเซียนก็เต็มไปด้วยจิตสังหารทันที กระบี่ยาวแหลมคมในมือชาวสะอาดของเขาปล่อยพลังอำนาจที่สามารถพลิกฟ้าผ่าทะเลได้

กระบวนท่าเดียวกัน เพลงกระบี่เดียวกัน แต่มั่วจิวเส้ากลับใช้ได้อย่างทรงพลังเหนือจินตนาการ พลังกระบี่นำเกรงขามสะท้านฟ้า ปลายกระบี่แหลมคมเปล่งแสงเยือกเย็นออกมา! ชุดยาวสีเขียวอ่อนไม่ได้รุ่งรังเลยสักนิด แต่กลับทำให้ร่างกายของเขาดูคล้ายมังกรที่กำลังร่ายรำด้วยท่วงท่างดงาม คมกระบี่ว่องไวดุจสายฟ้าพลันปล่อยสายอสนีบาตลงมาในตอนท้าย ช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก!

งุ่มมั่ววันมองตาไม่กะพริบ สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธาแต่ในใจกลับปรารถนาอยากมีอะไรกับมั่วจิวเส้าอย่างแรงกล้า

[ข้าอยากจัดการเขาให้ลุกขึ้นจากเตียงไม่ไหวเลยจริงๆ]

สามปีนี่ ซีโรพอเข้าใจนิสัยของงุ่มมั่ววันบ้างแล้ว เขาเลือกที่จะไม่พูดอะไร งุ่มมั่ววันเลยริมฝีปากตัวเอง [วางใจได้ ฉันจะทำให้เขาตกหลุมรักฉันก่อนให้ได้]

ซีโร่รู้สึกว่ามีหน้าที่ต้องพูดเตือนสติสักหน่อย [นายน่าจะรู้ว่าเขาชอบคนแบบไหน]

[เด็กน้อยนาเอ็นดูที่ขยับหมั่นเพียรพัฒนาตัวเองอย่างไม่ย่อท้อ]

[เด็กน้อยนาเอ็นดู เขาไม่ใช่กำลังบังคับคนอื่นกันหรอกนะ]

ฉู่มู่อวินยิ้ม [แต่ฉันใช้]

ซีโร่ [...]

พวกเขาสนิทกันอย่างลับๆ ต่อให้มั่วจิวเสามีพลังมากแค่ไหนก็ไม่สามารถตรวจสอบได้ ฉู่มู่อวินพิสูจน์เรื่องนี้ตลอดระยะเวลาสามปีที่ผ่านมา ดังนั้นเขาจึงคุยกับซีโร่บ่อยๆ

มั่วจิวเสากลับพลัง แล้วค่อยๆ เหน็ดเหนื่อยลงมาจากฟ้า สายลมพัดพา ทำให้ชุดสีเขียวอ่อนที่เขาสวมกับผมสีดำปลิวไสว เป็นภาพที่งดงามจนแทบหยุดหายใจ

ฉู่มู่อวินตะลึง เขาหน้าแดงและพูดด้วยความตื่นตระหนกคาดหว้ง “ท่านพ่อเก่งกาจมากจริงๆ ารับ ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่วันเออร์จะสามารถใช้พลังได้ถึงหนึ่งในสิบของท่านพ่อ”

ต่อให้ใช้เพลงกระบี่ที่ทรงพลัง แต่มั่วจิวเสาก็ดูไม่เหน็ดเหนื่อยเลยสักนิด เขายังคงมีท่าทางสง่างาม แววตาอ่อนโยนและน้ำเสียงที่นุ่มนวลดุจเดิม “เจ้าเพิงอายุสิบห้า ยังเด็กนัก ไม่ต้องรีบร้อนหรอก”

ครั้นได้ฟังอีกฝ่ายพูดเช่นนั้น แววตาของฉู่มู่อวินก็เศร้าโศก เขาก้มหน้าแล้วออกแรงกำกระบี่ในมือ ก่อนเอ่ยอย่างไม่ค่อยเข้าใจว่า “ท่านพ่อ! ข้าไม่กลัวความลำบาก ไม่กลัวเหน็ดเหนื่อย ข้าอยากแข็งแกร่งไวๆ แล้วไปจัดการกับฆาตกร ข้าอยากแก้แค้นให้กับคนตระกูลฉู่นับร้อยที่ถูกฆ่าตาย”

ไหล่ของเขาสั่นเล็กน้อย ท่าทางที่ต้องกดเก็บความรู้สึกทำให้ร่างผอมบางดูน่าสงสารยิ่งนัก

มั่วจิวเสารู้สึกสงสาร เขากุมมืออุ่นๆ ของเด็กหนุ่มแล้วพูดอย่างอ่อนโยนว่า “เรื่องนี้รีบร้อนไม่ได้ เจ้าต้องค่อยเป็นค่อยไป ฝึกฝนให้พื้นฐานแน่นเสียก่อนแล้วจึงจะพัฒนาไปได้ไวขึ้น”

ฉู่มู่อวินเงยหน้ามองเขาด้วยความเสียใจ “ท่านพ่อ ท่านบอกข้าได้ใหม่ว่าฆาตกรคือผู้ใด”

นิ้วขาวสะอาดของมั่วจิวเสาจับผมที่ร่วงลงมาของคนตรงหน้าขึ้นแล้วพูดเบา ๆ ว่า “รอให้เจ้าฝึกฝนเพลงกระบี่เล่าเยวี่ถึงขั้นเก้าก่อน แล้วข้าจะบอก”

ฉู่มู่วีนไม่ยอม แต่ก็รู้ว่าที่มั่วจิวเสาท่านั้นดีต่อตน จึงทำได้เพียงอดทนรอต่อไป

ท่าทางของเขาทำให้มั่วจิวเสาสงสารมากกว่าเดิม จึงกอดเขาไว้ในอ้อมแขน แล้วลูบหลังอย่างเบามือ ก่อนพูดปลอบใจด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “เด็กดี พ่อรู้ว่าเจ้าขยันและตั้งใจมาก วางใจเถอะ ต้องมีสักวันที่เจ้าจะสมหวัง”

คำพูดนี้ของมั่วจิวเสามีสองนัย แต่ฉู่มู่วีนไม่ควรจะเข้าใจ ดังนั้นเขาจึงทำเป็นตัวลั่นเล็กน้อยอยู่ในอ้อมกอดของอีกฝ่าย

แต่ในหัวของเขากลับนึกถึงเรื่องอื่น

ฉู่มู่วีน [เขาเลี้ยงเด็กคนหนึ่งจนโตด้วยความยากลำบาก แล้วสุดท้ายก็มาทิ้งด้วยมือของตัวเอง ทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร]

ซีโร่ [ผมคิดว่าคุณน่าจะตอบคำถามนี้ได้นะ]

ฉู่มู่วีน [ฉันไม่ได้มีนิสัยขี้ขลาดแบบนั้น]

ซีโร่ [คุณไม่ได้เป็นคนสร้างจอมมารทั้งเจ็ดแห่งแดนมารขึ้นเองกับมือหรอกเหรอ]

ฉู่มู่วีน [...]

เถียงไม่ออก...ลูกไม่รักดี ผู้เป็นพ่อก็มีส่วนผิดเช่นกัน เขาเองก็กังวลกับการกินนี้อยู่เหมือนกัน...

วันนี้มั่วจิวเสามีเวลาว่างจึงอยู่กินข้าวเย็นด้วย ฉู่มู่วีนต้องตั้งใจมากอยู่แล้ว แม้จะเป็นคนขี้อาย แต่ก็พูดมากกว่าปกติ

มั่วจิวเสายู่เป็นเพื่อนเขาอย่างอดทน หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ ก็ชวนไปอาบน้ำด้วยกัน

เรื่องนี้ไม่ได้มีอะไรมาก ตอนที่เพ็งถูกเอากลับมาเลี้ยง ฉู่มู่วีนพาเจ็บบ่มั่วจิวเสาจูงเขาไปอาบน้ำให้ด้วยตัวเองตลอด

แต่ตอนนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว ตอนนั้นร่างกายของฉู่มู่วีนยังโตไม่เต็มที่ เขาเพียงชื่นชมชายงามอาบน้ำอย่างบริสุทธิ์ใจ แต่ตอนนี้เขาอายุสิบห้าแล้ว ถ้าได้เห็นมั่วจิวเสาในสภาพนั้น ก็กลัวว่าไอนั้นของตัวเองจะตั้งเต้ขึ้นมา ถ้าถึงตอนนั้น

สิ่งที่แสดงมาทั้งหมดคงจบเท่ากันพอดี

แต่ว่าจะปฏิเสธอย่างไรดี ฉูมู่อวีนคิดหนัก เขาพลันหลบตาแล้วพูดอย่าง
อึดอัดว่า “ท่านพ่อ อวีนเออร์ไต์แล้ว...”

เขาพูดเบาๆ แล้วเขินจนหน้าแดง เห็นได้ชัดว่าเด็กหนุ่มกำลังสับสน
มั่วจิวเสานิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ไม่ได้พูดอะไร

ฉูมู่อวีนเผยสีหน้าลำบากใจ แมแต่ใบหูของเขายังแดงก่ำ “ข้า...ข้าอาบน้ำ
เองได้แล้ว ข้า...”

อีกฝ่ายชะงัก มั่วจิวเสาสงสัยไม่เข้าใจได้อย่างไร เขายิ้มเล็กน้อยแล้วพูดอย่าง
มีเลศนัยว่า “อวีนเออร์ไต์แล้วจริงๆ”

ฉูมู่อวีนไม่รู้ว่าคนตรงหน้าเข้าใจหรือไม่ เขาตัวสั่นเล็กน้อยแล้วก้มหน้าลง
ต่ำกว่าเดิม

มั่วจิวเสามยิ้ม เขาตอบโหล่ของฉูมู่อวีนเบาๆ ลูกขึ้นแล้วพูดว่า “รีบ
พักผ่อนเถิด วันพรุ่งนี้ข้าจะมาหาเจ้าใหม่”

ฉูมู่อวีนตอบกลับ “กลับดี ๆ นะขอรับท่านพ่อ”

หลังมั่วจิวเสากลับไป ฉูมู่อวีนก็เดินเข้าห้องน้ำ แ่ตัวลงในน้ำอุ่นแล้วกล่าว
กับระบบ [นายวามั่วจิวเสาส่งเข้าใจที่ฉันพูดไหมเนี่ย]

ซีโร่ [ผมคิดว่า...ถึงเขาจะเป็นคนโรคจิต แต่ก็คงไม่ลงมือกับเด็กอายุสิบห้า
หรือหกมั้ง]

ฉูมู่อวีนฟังชอบอ้าง ผมดำยาวจกลงไปในน้ำราวกับรีบปั่นสีดำเงารายล้อม
อยู่รอบกายที่ผมอมบาง ขับให้ผิวกายของเขาดูย้วยวนเป็นอย่างยิ่ง เขามยิ้มแล้ว
พูดว่า [ก็จริง อายุสิบห้าก็ยังอ่อนไปจริงๆแหละ ถ้าได้กินกลัวว่าเขาจะเสียวฟัน]

ซีโร่ที่กำลังจะพูดอะไรบางอย่างพลันชะงัก สุดท้ายก็ตัดสินใจไม่เตือน
ฉูมู่อวีน

ฉูมู่อวีนแซ่หน้าพักหนึ่ง เมื่อเห็นว่ามั่วจิวเสาส่งไม่เข้ามาแล้วจริงๆ จึงลุกขึ้น
เช็ดตัวแล้วกลับห้องพักผ่อนด้วยความเสียดาย

วันรุ่งขึ้น มั่วจิวเสาส่งเด็กสาวมาหนึ่งคน บอกว่ามอบให้เป็นสาวใช้คนสนิท

ฉูมู่อวีนอึ้ง ไม่รู้ว่าคนผู้นั้นกำลังคิดอะไรอยู่

เด็กสาวคนนี้มีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี สวมชุดสีเหลืองอ่อน ผิวขาว

ดวงตากลมโต แคะกะพริบตาทำให้ผู้คนหันหัวได้แล้ว นางกัตรีมีฝีปากล่ำ
เบาๆ แล้วพูดอย่างเชื่อนายว่า “ซึ่งเสียการระนายน้อย”

ไม่ว่ามัวจิวเสาคะจัดการสิ่งใดให้ ฉุ่มมู่วินก็ไม่เคยปฏิเสธ ดังนั้นจึงรับนางไว้
เขาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามซีโร่ [มัวจิวเสาคิดจะเริ่มแผนการแล้วหรือ
มอบคนให้ อยากให้ฉันกับเธอรู้สึกดีๆ ต่อกัน จากนั้นก็มาทั้งริ่ง]

ก่อนหน้านี้มัวจิวเสาคลายจงใจไม่ให้ใครเข้าใกล้ฉุ่มมู่วินเลย ไม่ว่าจะทำอะไร
เขาก็เป็นคนทำให้เองทั้งหมด เรื่องนี้ฉุ่มมู่วินเข้าใจได้ อยากได้ใจใคร วิธีที่ง่าย
และเร็วที่สุดคือการลดระยะห่างระหว่างกันให้น้อยลงเท่าที่จะสามารถทำได้ ทำให้
ฉุ่มมู่วินเห็นแต่เขา ฟังพาเพียงเขา และเชื่อใจเขา

ทว่าตอนนี้กลับส่งเด็กสาวมาคนหนึ่ง ฉุ่มมู่วินรู้สึกตัวเองไม่น่าจะคิดผิด
[บางที่อาจสร้างสถานการณ์ขึ้น แล้วให้ฉันฆ่าเธอด้วยตัวเอง จากนั้นก็มารู้ที่หลัง
ว่าฆ่าผิดคน...] ให้ตายเถอะ ชั่วช้าจริงๆ เด็กในเรื่องที่ถูกเก็บมาเลี้ยงคนนั้น
คงมีชีวิตที่ลำบากนาดู

ตั้งแต่ต้นจนจบ ซีโร่ไม่พูดอะไรเลยสักคำ

ไม่นานฉุ่มมู่วินก็รู้ว่าตัวเองคิดผิด ผิดทิศผิดทางไปไกล

คำคืนที่ฟ้าครีมี ม่านหน้าต่างพลิวไหวเล็กน้อย เด็กสาวที่อยู่ตรงหน้า
สวมเสื้อคลุมบางๆ ที่แทบจะโปร่งใส จนไม่สามารถปกปิดรูปร่างเพริ้วบางของ
นางได้ แก้มนางแดงก่ำและน้ำเสียนก็นุ่มนวล “นายน้อย ซึ่งเสียปรนนิบัติ
ให้นายน้อยรู้สึกผ่อนคลายนะเจ้าคะ”

ฉุ่มมู่วินหน้าบึ้ง

มัวจิวเสาค่อยๆ เข้าใจที่เขาต้องการสื่อจริงๆ แต่ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะส่งคนอื่นมา!

ฉุ่มมู่วินโกรธมาก [มัวจิวเสาค่อยๆ ไรของเขาเนี่ย หรือว่าเขาไม่ได้เป็นเกย์]

ซีโร่หนึ่งอยู่นาน และคิดว่าควรบอกความจริง [ขอเตือนด้วยความหวังดี
นิยายเรื่อง *แดนมาร* เป็นนิยายแนวชายหญิงปกตินะ]

ฉุ่มมู่วิน [...]

ดังนั้นเรื่องที่เขาคควรกังวลไม่ใช่เรื่องที่ว่าเป็นรักใครเป็นรับ แต่เป็นเรื่อง
ที่ว่าจะเปลี่ยนชายแท้ให้มาชอบผู้ชายได้อย่างไรต่างหาก

บทที่

4

เขาต้องรู้จักนิยายที่ตัวเองเขียนอยู่แล้ว

ฉู่มู่อวินรู้อยู่แล้วว่า แดนमार เป็นนิยายชายหญิง ไม่อย่างนั้นจะมีคนทุ่มเงินมากมายเพื่อซื้อไปสร้างหนังได้อย่างไร

แต่แท้จริงแล้วนิยายเรื่องนี้ไม่ค่อยมีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ถึงอย่างไรนักเขียนก็เป็นเกย์ หากเขียนตามความรู้สึกจริงๆ ละก็ ในนิยายของเขาคงไม่มีเรื่องราวอย่างการที่ตัวเอกพาสาวๆ มาเปิดฮาเร็ม แต่เป็นพาเด็กผู้ชายมาจัดการ พาเพื่อนของเด็กผู้ชายมาจัดการ พาเพื่อนของเพื่อนเด็กผู้ชายมาจัดการ...ไม่ว่าจะหน้าอกแบน เป็นแฟนคนอื่น หรือเป็นรักล้ามโต ถ้าถูกใจเขาก็จัดการได้หมด

โชคดีที่ฉู่มู่อวินไม่ได้ลาออกจากการเป็นผู้บริหารระดับสูงเพื่อมาเขียนนิยายแนวทะลึ่งๆ ดังนั้นเรื่อง แดนमार จึงเป็นนิยายแนวเล่าเรื่องที่เขาสบายใจและความตั้งใจและจะโด่งดังไปอีกนาน เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ก็เป็นแค่ส่วนประกอบเท่านั้น

หลังจาก แดนमार โด่งดัง แฟนคลับก็เขียนแฟนฟิกชัน¹ ขึ้นหลายคู่ และทะเลาะกันตลอดเวลา ตัวเขาเองที่ เป็นผู้แต่งก็เคยอ่านต้นฉบับที่แฟนๆ เขียน

¹ หรือเรียกว่า แฟนฟิก เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นโดยแฟนการ์ตูนหรือนิยาย โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับตัวละครของเรื่องต้นฉบับ แต่โครงเรื่องเป็นคนละแบบ ส่วนมากแฟนฟิกชันมักจะไม่ได้อัปโหลดเผยแพร่อย่างเป็นทางการ

มากมาย แต่ในใจของฉู่มู่วั้นก็แอบรับไม่ได้ที่ตัวเองซึ่งเป็นเด็กหนุ่มเลือดร้อน ต้องถูกโรคจิตทั้งเจ็ดรุมกระทำซ้ำเรา และแน่นอนว่าการที่แฟน ๆ เขียนให้ตัวเอง จัดเต็มกับทั้งเจ็ดคนพร้อม ๆ กันแบบนี้ เขาก็รับไม่ได้เช่นเดียวกัน จะยอมให้ตัวละครที่เขาใส่ความเป็นตัวเองลงไปกลายเป็นคนโรคจิต โดนย่ำยีแบบนี้ได้อย่างไร ดังนั้นเขาจึงเขียนวิจารณ์ยาวเหยียดอย่างจริงจังและวิเคราะห์ความไม่สมเหตุสมผลของตัวละครที่แฟนคลับเขียนอย่างตั้งใจ

แต่สุดท้าย...ก็โดนแฟนคลับด่ากลับหน้าหงาย

‘อ่านแต่เรื่องลามกแล้วยังมีหน้ามาถกเถียงเรื่องตัวละครอีก เด็กน้อยเอ๋ย แก่เป็นบ้าหรือไง!’

‘แฟนคลับก็ต้อง OOC² อยู่แล้วปะ ก็ฉันอยากเห็นมั่วจิวเส้าผู้เย่อหยิ่งของฉันทอนลามกบ้างว่าจะเป็นยังไง’

‘อ้าวว ฉันรู้สึกมาตลอดเลยว่าท่านหลังเสวียนของฉันทันมีเสน่ห์เหลือล้น! ถึงแม้จะมีพลังการต่อสู้ที่สุดยอดเยี่ยม แต่เรื่องอย่างว่าก็ไม่ธรรมดาเหมือนกันใช่ไหมล่ะ!’

‘เหอะ ๆ พูดถึงความน่าหลงใหล จะมีใครมีเสน่ห์ที่น่าหลงใหลเท่าเขี่ยเซียนหลานได้ล่ะ! อ้าา...เลือดกำเดาฉันพุ่งกระชูดแล้ว...ไอ้บ้าเอ๊ย!’

‘ฉันไม่ชอบเขี่ยเซียนหลาน ต่อให้ยั่ววนหรือสวายแล้วยังไง ชอบปั่นหัวคนอื่น! แกมยังชอบทำให้คนอื่นเกลียด เห็นแล้วหมั่นไส้!’

‘ตรงนี่คือแหล่งรวมตัวของคนที่ชอบจอมมารแห่งบาปทั้งเจ็ด ถ้าไม่ชอบก็กดที่มุมบนขวาแล้วปิดไปซะ ถ้ารักกันจริงก็ต้องรักทุกคน’

...

เห็นคอมเมนต์มากมายเหล่านี้แล้ว ฉู่มู่วั้นที่เป็นเกย์จริง ๆ ก็ตาลาย สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าผู้หญิงเนี่ย เขาคงไม่มีทางเข้าใจไปตลอดชีวิต

กระทั้งตอนนี้ พอฉู่มู่วั้นที่หลุดเข้ามาใน ‘แดนมาร’ คิดถึงเรื่องนี้แล้วก็ต้องเสียดาย

² OOC มาจากคำว่า Out of Character หมายถึง นิสัยกับพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากต้นฉบับ คือการทำให้ตัวละครทำสิ่งที่ตัวละครดั้งเดิมจะไม่มีวันทำ

ถ้าหากเขาหลุดเข้าไปในแฟนฟิกก็คงดี การจัดการกับพวกคนเร่ร่อนทั้งเจ็ดน่าจะง่ายกว่าการทำให้ชายแท้ทั้งเจ็ดมาชอบผู้ชายเยอะเลย

อย่างไรก็ตาม ฉูมู่อวี่นั้นกลับไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก นิยายเขาก็เป็นคนเขียนขึ้น ตัวละครเขาก็เป็นคนสร้างขึ้น แม้อตอนที่เขียนตัวละครจะไม่ได้คำนึงถึงรสนิยมทางเพศเลยก็เถอะ แต่คนที่สร้างพวกเขาขึ้นมาชอบผู้ชาย ไม่มีเหตุผลให้พวกเขาแตกต่างจากคนอื่น

ดังนั้น...เขาไม่เชื่อว่ามีจิวเสาจะเป็นชายแท้!

ฉูมู่อวี่ยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย เขามีแผนในหัวแล้ว

ถึงเขาจะคิดอะไรมากมายในหัว แต่ความเป็นจริงกลับเพิ่งผ่านไปแค่นี้ไม่กี่นาที

แม้ชิงเสวี่จะถูกส่งมาให้ปรนนิบัติฉูมู่อวี่ แต่ความจริงนางก็ยังไม่มีการสบการณในเรื่องอย่างว่าเหมือนกัน ต่อให้ถูกสอนมานาน แต่พอถึงเวลาจริงๆ นางก็ยังตื่นเต้นเล็กน้อย

อย่างไรเสียนายน้อยก็มีรูปโฉมสง่างาม แม้อายุเพิ่งสิบห้าปี แต่กลับหุ่นดี สูงสง่าราวต้นไผ่ ท่อนแขนแน่นดูแข็งแรง...ได้ยินว่านายน้อยมีพรสวรรค์มาก นายน้อยใช้เวลาเพียงสามปีก็สามารถฝึกเพลงกระบี่เก้าเยาว์ที่ฝึกฝนอย่างยากลำบากได้ถึงขั้นหก พลั้งแบบนี้หากลงจากยอดเขาเขียนหลวนก็คงสามารถสู้กับคนได้ทั้งเมือง เก่งกาจมากจริงๆ!

ชิงเสวี่ไม่เคยคิดเลยว่าจะโชคดีได้มาปรนนิบัติเขา อย่างไรก็ตาม เด็กหนุ่มรูปงามเช่นนี้ จะมีสตรีที่ไหนไม่ยากได้บ้าง

ใจของนางเต็นระรัวพลางก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า คิดถึงสิ่งเหล่านั้นที่มามา³สั่งสอน แล้วเข้าหาเขาอย่างนิ่มนวล

แต่เรื่องที่ไม่คาดคิดพลันเกิดขึ้น นางยังไม่ทันได้เข้าใกล้ ฉูมู่อวี่ก็รีบลุกขึ้นแล้วตะโกนเสียงดังว่า “ใครอนุญาตให้เจ้าเข้ามา!”

ชิงเสวี่นิ่งงัน รู้สึกสับสนเล็กน้อย “นายน้อย...”

“บอกมา!” ในยามค่าคืนเช่นนี้ ฉูมู่อวี่จึงนางด้วยสายตาเย็นชา

³ ผู้หญิงอาวุโสที่มีหน้าที่อบรมสาวใช้

ซึ่งเสียใจ ชั่วพริบตาทำทางที่ยั่ววนของนางก็เปลี่ยนไป นางถอยหลัง แล้วกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “เป็นคำสั่งของฝ่าบาท ฝ่าบาทให้บำมาปรนนิบัติ นายน้อยเจ้าค่ะ”

ฉมู่อวินโมโหมาก น้ำเสียงยังคงเย็นชา “ท่านพ่อส่งเจ้ามาปรนนิบัติข้าก็จริง แต่ผู้ใดอนุญาตให้เจ้าบุกเข้าห้องนอนข้าในยามวิกาลเช่นนี้”

ซึ่งเสียใจครวณกระวาย นางรีบอธิบาย “นายน้อย ฝ่าบาทเป็นคนบอกให้ ซึ่งเสีย...ให้ซึ่งเสีย...สอนเรื่องบนเตียงให้นายน้อยเจ้าค่ะ”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนี้ ฉมู่อวินก็นิ่งอึ้งแล้วหน้าซีด เขาพูดเสียงสั่นเล็กน้อย ว่า “เจ้าบอกว่า...ท่านพ่อให้เจ้ามา...ข้า”

“ใช่แล้วเจ้าค่ะ” ซึ่งเสียเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้น่ากลัวเท่าไรแล้ว จึงเข้าไปใกล้ และพูดอย่างอ่อนโยนว่า “นายน้อยไม่ต้องกังวลนะเจ้าค่ะ ท่านโตแล้ว สมควร เรียนรู้เรื่องพวกนี้ไว้บ้าง ฝ่าบาทค่ะ...”

นางพูดยังไม่ทันจบ ฉมู่อวินก็ตะโกนเสียงดัง “ออกไป!”

ซึ่งเสียตกใจกลัวจนคุกเข่าลงกับพื้น “นายน้อยได้โปรดใจเย็นก่อนนะ เจ้าค่ะ นายน้อย...”

“ออกไป!” ดูเหมือนฉมู่อวินกำลังอดทน มือของเขากำแน่น กระบี่ที่อยู่ ข้างกายเริ่มส่งเสียง

ซึ่งเสียเห็นว่าเขาโกรธมากจริงๆ จึงไม่กล้าจะอยู่ต่อแม้เพียงชั่วขณะ นางรีบขอโทษแล้วจากไปทันที

ในห้องที่ว่างเปล่าไม่มีใคร เหมือนฉมู่อวินระับความโกรธไว้ไม่อยู่ เขายกกระบี่ขึ้นฟาดฟันไปทั่ว ทำให้ตำหนักทั้งดงมพังและทะลุไปหมด

ลั่นเสียงกระบี่ พลันมีเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านนอก แต่ฉมู่อวินกลับนั่งลงอย่างท้อเหี่ยว

พ่อบ้านเห็นสภาพตำหนักเป็นเช่นนี้ จึงรีบให้คนไปรายงานฝ่าบาท ส่วนตัว เขาก็เดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง และมองนายน้อยที่เป็นเด็กดีมาตลอด ก่อนพูดว่า “นายน้อย หากมีอะไรไม่ได้ตั้งใจโปรดบอกบ่าวเถิดขอรับ บ่าวจะจัดการ คนพวกนั้นให้แน่ จะไม่ให้พวกเขามารบกวนเวลาพักผ่อนของนายน้อยอีก”

ฉมู่อวินไม่ใช่คนที่สร้างเรื่องสร้างราวโดยไร้ประโยชน์ เขาพูดอย่างอ่อนแรง

ว่า “ไม่เป็นไร ข้าอากรรมณ์ไม่ดีเอง อย่าไปโทษพวกเขาเลย”

พ่อบ้านก้มหน้าตอบรับ แล้วให้คนเก็บกวาดตำหนักที่พังละเทะ
ทันใดนั้นฉู่มู่อวี่นก็ลุกขึ้นแล้วถามว่า “ท่านพ่อยังอยู่ที่ตำหนักใหญ่
ใช่หรือไม่”

พ่อบ้านตอบว่า “ฝ่าบาทน่าจะหลับไปแล้วขอรับ”

ฉู่มู่อวี่นกำลังจะอำปากพูดแต่ก็ต้องชะงัก สุดท้ายก็ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา
พ่อบ้านได้รับข้อความเสียงลับ เขาจึงรีบกล่าวว่า “นายน้อย เช่นนั้น
คืนนี้นายน้อยไปพักที่ตำหนักใหญ่ก่อนเถิดขอรับ ที่นี่ยังต้องเก็บกวาดอีก
พักใหญ่”

พอฉู่มู่อวี่นได้ยินก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่ท้ายที่สุด
ก็ลุกขึ้นแล้วพูดอย่างใจเย็นว่า “ได้”

เขาเดินช้ามาก มือก็กำหมัดแน่น เห็นได้ชัดว่ากำลังควบคุมอารมณ์ของตน
อย่างสุดกำลัง

ในหัวของเขา เสียงอิเล็กทรอนิกส์ของซีโร่พลันดังขึ้น [การแสดงของคุณ
ผมให้เต็มสิบๆๆไปเลยครับ]

ฉู่มู่อวี่น [แค่เก้าก็พอ เหลืออีกจะแน่นให้นายเก็บไว้]

เสียงรบบเรียบของซีโร่ถามกลับ [ทำไม]

ฉู่มู่อวี่น [ฉันกลัวว่าจะมั่นใจในตัวเองเกินไป]

ซีโร่ [...]

เมื่อถึงตำหนักใหญ่ ด้วยสถานะของฉู่มู่อวี่นจึงไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาขวาง
คนรับใช้ต่างพากันทำความเคารพ ฉู่มู่อวี่นพยักหน้าตอบรับ ทว่าใจเขาไม่อยู่กับ
เนื้อกับตัว เขาเข้าไปนอนในห้องข้าง แตนนอนอย่างไรก็ไม่หลับ ฉู่มู่อวี่นลุกขึ้นนั่ง
ภายใต้แสงโคม เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้ส่งผลต่อความรู้สึกของเขามาก

ผ่านไปครู่หนึ่ง ประตูห้องพลันเปิดออก ท่ามกลางแสงจันทร์สุกสกาว
บุรุษชุดขาวก็เดินเข้ามาด้วยท่าทางสบายๆ

ฉู่มู่อวี่นเงยหน้ามอง ก่อนก้มหน้างุดตันที่

ผู้มาเยือนคือม้าวจิวเสานั้นเอง ที่จริงเขานอนหลับไปแล้ว แต่ได้ยินเรื่อง
ของตำหนักข้างๆ จึงตั้งใจมาดูเสียหน่อย

เพราะการมาเยือนของคนตรงหน้า ทำให้ฉมู่อวินเสียวลันหลัง เดิมทีก็ตัวตรงอยู่แล้ว ตอนนี้นักกลับตรงเหนือยิ่งกว่าต้นไม้ในฤดูหนาวเสียอีก ลำตัวตรงเสียจนดูอ่อนแอและเย้ายวน

ดวงตาของมั่วจิวเสาดำมืด แต่สีหน้าของเขากลับเต็มไปด้วยความห่วงใย เขาพูดเบา ๆ ว่า “หากไม่ชอบผู้หญิงคนนั้น ก็เปลี่ยนคนใหม่ได้ ไม่เห็นต้องโมโหขนาดนี้เลย ถ้าตัวเจ้าได้รับบาดเจ็บจะทำอย่างไร”

น้ำเสียงที่อ่อนโยนของเขาราวกับสายลมยามค่ำคืน ทำให้จิตใจไหวหวั่น ฉมู่อวินเงยหน้าทันที ใบหน้าอ่อนเยาว์ขาวเผือด แม้แต่ริมฝีปากยังซีดเซียว ดวงตามีน้ำตาเอ่อแต่กลับไม่ยอมให้ไหลออกมา “ข้าไม่เอา!”

สามปีที่เขาเป็นเด็กติมาตลอด จู่ ๆ ก็โมโหขึ้นมาแบบนี้ ทำให้มั่วจิวเสารู้สึกตกใจเล็กน้อย

“อันใด ไม่เอาสิ่งใด” มั่วจิวเสาทามอย่างใจเย็น

ฉมู่อวินหันหน้าไปทางอื่น กำหมัดแน่น พูดด้วยเสียงสั้นเล็กน้อย “ข้าไม่ต้องการคนพวกนั้น!”

มั่วจิวเสานิ่งงันแล้วพูดต่อ “นี่เป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้เอาไว้ ไม่มีอันใดต้องกลัว ขอแค่...”

“ข้าไม่ได้อยากทำเรื่องแบบนั้น ข้าจะไม่ทำ...กับคนอื่น” ฉมู่อวินพูดแทรก มั่วจิวเสาเป็นครั้งแรก เขาเงยหน้ามองอีกฝ่าย แววตาเต็มไปด้วยอารมณ์และความรู้สึก ที่แม้แต่เขาเองก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เพียงแต่เขาไม่สามารถอดกลั้นความรู้สึกไม่พอใจและความเจ็บปวดในใจเอาไว้ได้อีกต่อไป

มั่วจิวเสายัง แววตาสันไหวเล็กน้อย แต่น้ำเสียงยังคงอ่อนโยน “เช่นนั้น ก็ช่างมัน ในฐานะบิดา ข้าคงทำเกินไปสินะ”

ไหล่ของฉมู่อวินสั่นเบา ๆ เขามองตาของอีกฝ่ายคล้ายมีคำพูดมากมาย แต่ก็พูดไม่ได้ และเป็นเพราะอารมณ์ที่ขุ่นมัวของเขา ทำให้พูดไม่ออกเลยสักคำเดียว

มั่วจิวเสาลุกขึ้นตบไหล่ฉมู่อวินอย่างปลอบโยน “เลิกคิดมากได้แล้ว รีบพักผ่อนเถิด”

พอเขาพูดจบก็กำลังจะลุกเดินจากไป

นักแสดงระดับเก้าเต็มสิบคะแนนทำสีหน้าไม่พอใจ [ท่าทางเชิญชวนขนาดนี้
แล้วยังนั่งเฉยอยู่อีก หรือมัวจิวเสาจะเป็นชายแท้จริงๆ]

ซีโร่ [...]

ดิวอย่า

บทที่

5

งูมู่อวินยอมไม่ยอมให้มั่วจิวเสาจากไป เขาคิดว่าต้องทำอะไรสักอย่าง
ตั้งนั้นขณะที่มั่วจิวเสากำลังจะเดิน เขาก็นำมือไปดึงเสื้อของอีกฝ่ายไว้

มั่วจิวเสาหันมาถามด้วยสีหน้าและน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “เป็นอันใดหรือ”

งูมู่อวินก้มหน้า เขาก็ดริมฝีปากแล้วเอ่ยเบาๆ “ท่านพ่อ...”

“หืม” มั่วจิวเสามองเขาอย่างตั้งใจ “มีอะไรหรือ”

งูมู่อวินลังเลอยู่นาน เขากำเสื้อของอีกฝ่ายแน่นจนข้อนิ้วซีดขาว แต่ก็
ไม่ยอมปล่อยจึงพยายามพูดออกมา “อย่า...อย่าไปได้ไหมขอรับ”

ครั้นกล่าวประโยคนั้นจบ รวากับเขาได้ใช้ความกล้าหาญทั้งหมดที่มี งูมู่อวิน
ก็ก้มหน้าลงต่ำ ขนตาหนากระพริบเล็กน้อย รวากับแมลงปอเปี้ยกฝนที่กระพือปีก
แต่ก็ไม่สามารถโยยบิน

นัยน์ตาของมั่วจิวเสาสั่นไหว แต่สีหน้าของเขายังคงสงบนิ่งและอ่อนโยน
เขากุมมือของงูมู่อวินไว้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงน่าหลงใหล “โตขนาดนี้แล้ว ยังไม่กล้า
นอนคนเดียวอีกหรือ”

การสัมผัสของคนตรงหน้าทำให้ไหล่ของงูมู่อวินสั่นเล็กน้อย เขาพูดขึ้นด้วย
น้ำเสียงเหนียมอาย “ไม่ใช่อย่างนั้นขอรับ เพียงแต่...เพียงแต่...”

มั่วจิวเสาถาม “อยากจะพูดสิ่งใดกับข้าหรือไม่”

งูมู่อวินคล้ายได้รับโอกาส เขารีบพูดว่า “มี มีขอรับ ช่วงนี้ท่านพ่อยุ่งมาก
อวินเอร์ไม่ได้...พูดคุยกับท่านพ่อนานมากแล้ว”

มั่วจิวเสารักใคร่เอ็นดูฉู่มู่วีนมาโดยตลอด เขาถอนหายใจเล็กน้อยแล้วพูดว่า “ได้ ข้าจะไม่ไป คืนนี้จะนอนกับเจ้าที่นี่แหละ”

ดวงตาแวววาวของฉู่มู่วีนเต็มไปด้วยความยินดี ในที่สุดเขาก็เงยหน้าขึ้นมองชายตรงหน้าตาไม่กะพริบ แก้มของเขาแดงด้วยความตื่นเต้นดีใจ “ข้า... ข้าจะให้คนไปเอาหมอนกับผ้าห่มมาเพิ่มอีกชุดนะขอรับ”

มั่วจิวเสาพูดขึ้น “ไม่ต้องหรอก ผ้าห่มผืนเดียวก็พอแล้ว”

ครั้นอีกฝ่ายพูดแบบนี้ สีหน้าของฉู่มู่วีนก็ยิ่งแดงเข้าไปใหญ่ เขาเอ่ยอย่างเขินอาย “อวีนเออร์ก็กลัวจะรบกวนท่านพ่อ”

“เด็กโง่” มั่วจิวเสาลูบผมดำเงาของเขาแล้วพูดอย่างอ่อนโยนว่า “ตอนที่เจ้าเพิ่งมาถึงยอดเขาเซียนหลวน ข้าก็เป็นคนกล่อมเจ้าเข้านอนทุกคืน ทำให้ตอนนี้ถึงได้ถือเรื่องแบบนี้แล้วเล่า”

มั่วจิวเสามองเด็กหนุ่มรูปงามที่ตื่นเต้นดีใจ ท่าทางเปิดเผยแบบนั้นช่างมีเสน่ห์น่าหลงใหลยิ่งนัก เขามองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ รอยยิ้มบนใบหน้าพลันกว้างและลึกยิ่งขึ้น

ฉู่มู่วีนที่กำลังจดจ่อกับการแสดง กลับไม่มีเวลาสังเกตปฏิกิริยาของมั่วจิวเสาสักเท่าไร ดังนั้นเขาจึงถามซีโร่ว่า [บอกฉันเร็วว่ามั่วจิวเสาหัวไหนไวยัง]

ซีโร่ [...]

ฉู่มู่วีน [จะขึ้นเตียงนอนอยู่แล้ว เขายังไม่มีทำหืออะไรเลย ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เขายกเท้าแล้วแหละ เขาคงเป็นพระอิฐพระปูนไปแล้วมั้ง!]

ซีโร่ [...]

ฉู่มู่วีน [จริงจังหน่อย ตอบคำถามฉันเร็ว]

ซีโร่เงยบอยุ่ยาวนาน ในที่สุดก็พูดว่า [คุณเพิ่งจะอายุสิบห้า แต่มั่วจิวเสายาวเกือบหมื่นปีแล้ว คุณคิดว่าเขาจะทำอะไรคุณเธอ]

ฉู่มู่วีน [...]

บทสนทนาในหัวจบลง มั่วจิวเสาถอดเสื้อคลุมออก ถึงแม้เสื้อด้านในจะปกปิดร่างกายของเขาไว้อย่างมิดชิด แต่เมื่อถอดเสื้อคลุมด้านนอกออกจากร่างกายสูงใหญ่ รูปร่างของเขาก็ค่อยๆ ปรากฏชัด ร่างกายที่ฝึกฝนกระบี่มานาน

หลายปีอยู่ใกล้แค่เอื้อม

ฉมู่อวีนกำลังครุ่นคิดเรื่องรสนิยมทางเพศของอีกฝ่าย ไม่คิดเลยว่าคืนนี้จะต้องเจอกับเรื่องแย่ ๆ เช่นนี้

มั่วจิวสามองเขาเป็นเด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้น ให้เขานอนหนุนแขนของตน แล้วมืออีกข้างก็ลูบหลังเขาขึ้นลงตลอด ตั้งใจกล่อมเขาให้หลับ

แต่ฉมู่อวีนกลับรู้สึกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

มั่วจิวสามีกลิ้นกายที่หอมเฉพาะตัว เมื่อได้กลิ่นนี้จากที่ใกล้ ๆ ก็จะมีรสสดชื่น แต่พอเข้าใกล้กลับทำให้รู้สึกหลงใหล กลิ่นหอมสดชื่นที่ลอยฟุ้งอยู่ในอากาศทำให้ลุ่มหลง บวกกับความอบอุ่นจากร่างกายที่ทะลุผ่านเสื้อผ้า และนิ้วมือเรียวยาวที่ลูบหลังตนตลอด...

ฉมู่อวีน [ฉันแข็งซะแล้ว]

ซีโร่ [...]

ฉมู่อวีนมีอาการฉุนเฉียวมาก เขาอยากจับมือที่ยาววนนั้นไว้ แล้วพลิกตัวขึ้นคร่อมก่อนประจบริมฝีปากบาง ทำให้ใบหน้าเย็นชาของมั่วจิวสามีอารมณ์ขึ้นมา ทำให้อีกฝ่ายส่งเสียงร้องที่ทำให้ใจสั่น ทำให้เขาร้อนรุ่มบ้าคลั่ง จมดิ่งลงไปในวังวนแห่งปรารถนาจนไม่สามารถถอนตัว...

เย๋ยมเลย แข็งยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

ทว่าฉมู่อวีนยังคงมีสติ ในสถานการณ์แบบนี้ หากเขามีความคิดแบบนั้น แม้เพียงนิดเดียว มืออันอบอุ่นของมั่วจิวเสาบนแผ่นหลังคงกลายเป็นอาวุธสังหารตน

เขารู้จักตัวละครที่ตนเองสร้างดี ฉมู่อวีนชอบมั่วจิวเสามากเท่าไร ก็รู้จักความโระคะจิตและความไม่ปกติของอีกฝ่ายมากเท่านั้น

ดังนั้นคืนนี้ เขาทำได้เพียงอดทนต่อไป

ไม่ว่ามั่วจิวเสาจใจหรือไม่ ทุกครั้งที่ฉมู่อวีนระบออารมณ์ได้แล้ว มือของมั่วจิวเสาก็จะไปสัมผัสตรงที่ไม่ควรสัมผัส ทำให้ฉมู่อวีนมีอารมณ์อีกครั้ง

ดังนั้นเขาจึงนอนไม่หลับ เพื่อเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจ ก็เลยคุยกับซีโร่แทน

ฉมู่อวีน [ฉันว่าฉันแสดงออกชัดเจนแล้วนะ มั่วจิวเสาไม่มีทางดูไม่ออก]

ซีโร่ [นายคือคนที่รู้จักเขาดีที่สุด]

ฉู่มู่วีน [ดังนั้นฉันคิดว่าเขากำลังค่อยๆ ล่อเหยื่อให้ติดเบ็ด]

ซีโร่ [ผมไม่เข้าใจ]

ฉู่มู่วีนหัวเราะ [ก็แค่เด็กหนุ่มที่เพิ่งรู้จักกับความรัก จะไปสนุกอะไร การปฏิเสธสามารถหลอกล่อให้ยังรู้สึกหลงใหล หมกมุ่น และทำให้ทนต่อไปไม่ไหว สุดท้ายก็ทำลายข้อห้ามระหว่างพ่อลูก สิ่งที่ได้รับจึงจะเป็นเรื่องที่ไม่มีความลืม]

จากนั้นค่อยทรยศหักหลัง ซึ่งจะเป็นการทำร้ายอย่างรุนแรงที่สุด

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ฉู่มู่วีนก็ยิ้มออกมาอย่างมีแผนการในใจ [ฉันคิดผิดไป มั่วจิวเสาไม่ใช่ชายแท้แล้วก็ไม่ใช่เกย์ด้วย]

ซีโร่อดถามไม่ได้ [แล้วเป็นอะไร]

[เขาเป็นแค่...คนโรคจิต]

แวตตาของฉู่มู่วีนเปล่งประกาย เขามีแผนในใจแล้ว ที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรมาก แค่ค่อยๆ เดินตามแผนการของมั่วจิวเสา รอให้อีกฝ่ายพอใจ ถึงจะจับจุดสำคัญได้ และเมื่อถึงตอนนั้นก็จะมีโอกาสจู่โจม

ก็แค่แสดงเท่านั้นเอง เขาทำได้อยู่แล้ว

วันรุ่งขึ้น ฉู่มู่วีนเตรียมสวมบทบาทเด็กหนุ่มที่เพิ่งได้รู้จักกับความรัก เด็กหนุ่มที่หลงใหลในตัวบิดาจนต้องต่อสู้กับศีลธรรม...แต่ไม่นึกเลยว่ามั่วจิวเสาจะมีฐานะกะทันหัน

...

ฉู่มู่วีนไม่ได้เจออีกฝ่ายครึ่งเดือนกว่า ครั้นถึงคืนพระจันทร์เต็มดวง พ่อบ้านก็มาแจ้งว่า “นายน้อย ช่วงนี้มีแขกมาเยี่ยมเยียน นายน้อยอย่าออกมา ข้างนอกตามอำเภอใจนะขอรับ”

แขกเธอ ฉู่มู่วีนครุ่นคิด

เขารู้เนื้อเรื่องดี ก็มีแต่เหล่าจอมมารอีกหกคนเท่านั้นที่พวกเขาคนรับใช้จะเรียกว่าแขก

ฉู่มู่วีนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วถามอย่างสนใจ [ฉันจะมีโอกาสได้เจอกับลูกชายคนอื่นๆ ของฉันแล้วหรือ]

ซีโร่ [ผมคิดว่าคุณจะได้เจอกับภรรยา...ไม่สิ ได้เจอกับเหล่าสามีต่างหาก]
จุ่มวุ้นเจียบไปครู่หนึ่ง [ไอ้ซีโร่หน่อย นายนี้ไม่น่ารักเลยนะ]

ต้องอย่า

บทที่

6

เจ็ดจอมมารคือผู้ปกครองแดนมารทั้งหมด พวกเขาเป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของเหล่ามารทั้งปวง แต่ความเป็นจริง พวกเขาทั้งเจ็ดคนไม่มีใครปกป้องดองกัน ทั้งยังมีเรื่องขัดแย้งและมีปัญหามากมายด้วยซ้ำ

ณู่มู่วีนกำลังวาดแผนผังความสัมพันธ์ของตัวละคร เขาตั้งใจให้จอมมารทั้งเจ็ดมีความสัมพันธ์ที่เดียวกันเป็นมิตร เดียวก็เป็นศัตรู เดียวก็ดักกัน เดียวก็ทะเลาะกัน...สรุปคือเป็นความสัมพันธ์เดี่ยวดิเดี่ยวร้าย ดังนั้นตอนนี้แม้เขาจะเป็นคนสร้างคนพวกนั้น แต่เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามั่วจิวเสามีมิตรภาพกับไอ้โรคจิตคนไหนกันแน่

แต่สิ่งที่แน่ใจได้ก็คือ คนที่มาไม่ใช่มารโทะสะแน่นอน เจ้าหมอนี่เป็นเหมือนหมาบ้า เขาคลั่งไคล้ในการต่อสู้ ต้องได้ต่อสู้กับผู้อื่นถึงจะพอใจ ดังนั้นคนที่ชอบหาเรื่องผู้อื่นไปทั่วจนแทบจะเป็นศัตรูกับคนทั้งโลก ไม่มีทางผูกมิตรกับใครอย่างแน่นอน

เช่นนั้น...จะเป็นใครกันล่ะ

ณู่มู่วีนทำได้เพียงขออย่าให้ได้เจอกับมารตะกละหรือมารราคะเลย ทั้งสองคนนี่ คนหนึ่งก็จิตไม่ปกติ อีกคนหนึ่งก็โคตรสารเลว ถ้าหากพบเจอพวกเขาเข้าฆ่าตัวตายเสียยิ่งดีกว่า

ที่เหลือก็มีแค่มารโลกะ มารริษยา และมารเกียจคร้าน

มารโลกะเป็นพวกที่มีความคิดและพฤติกรรมสุดโต่ง หมกมุ่นกับการเป็น

เจ้าข้าเจ้าของ ถ้ารักก็รักอย่างสุดหัวใจ ถ้าไม่รักก็มองเป็นเพียงแค่เศษขยะ
ฉมู่อวินรู้สึกว่ ว่าจะถูกคนผู้ี้รักหรือเกลียด ก็ล้วนแต่เป็นเรื่องที่น่กลัวทั้งคั้ง
ดังนั้นต่อให้มารโละจะเป็นสเป็กที่เข้ชอบ แต่ถ้าไม่มีความจำเป็นอะไร เข้ก็
ไม่ยอมไปยุ่งด้วย

เหลือแค่มารริษยาและมารเกียจคร้าน

ผู้หนึ่งก็เป็นผู้ที่จิตใจดำมืดไว้เหตุผลจนแทบทำลายล้างโลกทั้งใบ อีกคน
ก็ถูกขนานนามว่าเป็นผู้ที่ไว้ความเป็นมนุษย์ที่สุดในแดนมาร

ฉมู่อวินครุ่นคิดแล้วพูดอย่างจริงจังว่ [ซีโร่เน่ย นีคงจะเป็นภารกิจที่
มนุษย์ไม่สามารถทำได้]

ซีโร่พูดเสียงเบา [คุณจะไม่เปลี่ยนใจไม่ได้ ไม่อย่างนั้น...]

[สบายใจได้] ฉมู่อวินพูดแทรก [เรื่องที่ฉันรับปากไปแล้ว ฉันไม่มีทาง
กลับคำ]

เขาพูดอย่างอ่อนโยนและรู้ใจ แต่หน้าเสียดยที่ซีโร่รู้จักเข้ดี

ซีโร่ชะงัก เสียงอิเล็กทรอนิกส์ดังขึ้นเบาๆ [คุณอยากให้ผมทำอะไรละ]

ฉมู่อวินยิ้ม [นายควรบอกฉันว่านายทำอะไรได้บ้าง]

ซีโร่ [...]

[ระบบของคนอื่นเจ้งจะตาย อย่าบอกนะว่านายทำได้แค่คุ้ยคล่ยเคียด
เป็นเพื่อนฉันนะ]

ซีโร่คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่ [ผมมีประโยชน์อยู่หนึ่งอย่าง]

ฉมู่อวินทำท่าทางสนใจ [อะไรเหอ] เขาต้องการรู้ว่ตัวเองมีไฟตายอะไร
บ้าง แบบนี้ถึงจะสามารถต่อสู้กับเจ็ดจอมมารได้อย่างถึงที่สุดไ้ละ

ซีโร่ล้งเล่อยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่วว่ [มีผมอยู่ คุณไม่มีวันตาย]

ฉมู่อวินอึ้ง

ซีโร่ยังคงพูดต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ [ไม่ว่าจะเจอกับอะไร ไม่ว่าจะถูก
โถมต้อยไร คุณก็จะไม่ตาย]

ฉมู่อวินเข้าใจแล้ว [ดังนั้นนายถึงได้บอกว่จะให้ฉันลิ้มรสความตายจาก
ฝีมือของพวกเข้ทั้งเจ็ดทีละคนๆ ลินะ]

[ใช่แล้ว ต่อให้ร่างนี้ของคุนจะตาย ผมก็สามารถหาร่างใหม่ให้ได้]

ร่างกายตายไป แต่วิญญาณยังคงอยู่
 แวตตาของฉู่มู่วีนั่นไหว แล้วพูดออกมาสื่อย่างมีเลศนัย [อย่างนี้
 นี่เอง...]

พ่อบ้านกำชับฉู่มู่วีนไม่ให้ออกไปนอกตำหนัก แต่เขาจะทำตัวเป็นเด็กดีที่เชื่อฟัง
 ได้อย่างไรละ

เขาไม่ได้จะไปถึงข้างนอกหรอก แค่อยากรู้ว่าผู้ที่มาเป็นใครกันแน่
 ถึงแม้ตอนนี้จะยังไม่มีโอกาสสุใจม ฉู่มู่วีนก็ต้องรวบรวมข้อมูลให้ได้
 มากที่สุด ขอแค่รู้เรื่องราวมากพอ ก็จะทำให้ตอนนี้เนื้อเรื่องดำเนินถึงช่วงไหนแล้ว
 เมื่อถึงตอนนั้น ไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็จะได้ผลดีเป็นสองเท่าโดยไม่ต้องพยายาม
 มาก

ฉู่มู่วีนกำลังเตรียมตัวปฏิบัติการ แต่ไม่นึกเลยว่ามั่วจิวเสาจะส่งคนมา
 รับเขา

“นายน้อย ฝ่าบาทให้มาเชิญท่านไปกินอาหารที่ตำหนักใหญ่ขอรับ”
 แวตตาของฉู่มู่วีนเป็นประกาย แต่เขากลับถามเสียงเบาด้วยสีหน้าที่
 ไม่ค่อยสบายใจนัก “มีแขกมางั้นหรือ”

บ่าวคนนั้นพูดอย่างนอบน้อม “เดี๋ยวนายน้อยไปถึงก็รู้เองขอรับ”
 บ่าวรับใช้ของมั่วจิวเสานี่ซื่อสัตย์จริงๆ ปากแต่ละคนเหมือนถูกอุดไว้ เรื่องที่
 ไม่ควรพูดไม่มีหลุดออกจากปากแม้แต่คำเดียว

ฉู่มู่วีนไม่ได้ถามอะไรต่อ แค่เดินตามไป แต่เขารู้สึกแปลกใจมาก ไม่นึกว่า
 มั่วจิวเสาจะพาเขาออกมาเจอคนอื่นด้วย...

แต่ก็ถือว่าสมเหตุสมผล เวลาที่มั่วจิวเสาจะทำการอะไรต้องคิดมาอย่างดี
 ยิ่งธนูดอกเดียวได้นกสองตัว นั่นแหละคือเขา สำนวนนี้เหมาะที่จะใช้อธิบาย
 ถึงตัวตนของคนผู้นี้ที่สุด

และตอนนี้ฉู่มู่วีนกำลังคิดว่าแขกที่มานั้นคือใคร
 เป็นอย่างที่คาดไว้ไม่ผิด เมื่อเขาก้าวเท้าเข้าไปในตำหนักโอ้อ่า ก็เห็นผู้ชาย
 ที่นั่งอยู่ทางด้านขวา

ผู้ชายคนนั้นสวมชุดสีดำทั้งตัว ชายแขนเสื้อและตัวชุดด้านล่างมีลวดลาย

สีม่วง ครั้นกระทบแสงที่สาดส่องลงมาก็ดูราวกับกำลังขยับ ดึงดูดให้คนต้องเหลียวมอง ใต้แขนเสื้อขนาดใหญ่มีแขนเรียวยาวขาวสะอาดงดงามเหมือนเจ้าของ แต่ขณะเดียวกันก็ให้ความรู้สึกอันตราย

คนผู้นี้คือหนึ่งในเจ็ดจอมมารแห่งแดนมาร มีนามว่าเยียนเฉิน นิสัยเสียของเขาคือซื้อจฉาริชยา

หากเลือกได้ จู่มู่วีนไม่อยากเจอเขาเร็วขนาดนี้

มั่วจิวเสาโบกมือเรียกเด็กหนุ่มรูปงาม “เสี่ยววีน มาเร็ว”

จู่มู่วีนเดินไปทำความเคารพ แล้วยืนอยู่ข้างๆ มั่วจิวเสา

มั่วจิวเสาจูงมือเขาและกล่าวแนะนำด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ท่านผู้นี้คือจอมมารเยียนเฉิน ข้าและเขาเป็นศิษย์ร่วมอาจารย์เดียวกัน เจ้าเรียกเขาว่าท่านอาได้”

นัยน์ตาสีม่วงของเยียนเฉินสั่นไหว เขามีผมสีดำและผิวที่ขาวผ่อง พอตัดกันแล้วยิ่งทำให้สีผมดูดำขลับมากขึ้น สีผิวก็ยังดูขาว ริมฝีปากบางของเขาขยับขึ้นเล็กน้อย รอยยิ้มงดงามแต่กลับให้ความรู้สึกเยือกเย็นไปถึงกระดูก “ศิษย์พี่เลี้ยงลูกได้ดีจริง ๆ เสี่ยววีนใช่หรือไม่ อาริบบาจึงไม่ได้เตรียมอะไรมาให้ เอาไปก่อนก็แล้วกัน ไว้นหลังอาจะให้คนเอาของขวัญแรกพบมาให้นะ”

เขาพูดเหมือนกำลังเล่นละครอยู่อย่างไรวางนั้น ก่อนหยิบผลึกหินสีดำขนาดเท่าฝ่ามือออกมา

พอจู่มู่วีนเห็นก็เลิกคิ้ว

ใจกว้างจริง ๆ เขาเป็นผู้แตงนียบายเรื่อง *แดนมาร* ทำไมจะไม่รู้ว่าของสิ่งนี้คืออะไร

ผลึกหินหมื่นมารวิเศษเก้าดาวเป็นของหายากที่สามารถใช้บุกเบิกดันเจี้ยน¹ได้ จู่มู่วีนจำได้ว่าตัวเองเคยเขียนจากนี้ไว้ กว่าตัวเอกจะได้ผลึกหินหมื่นมารหนึ่งดาวมา เขาเขียนขึ้นด้วยความยากลำบาก เขียนเกือบสองหมื่นคำกว่าจะได้จากนี้

แต่ตอนนี้เยียนเฉินกลับเอาผลึกหินหมื่นมารเก้าดาวให้เขาหนึ่งก้อน ด้วย

¹ ดันเจี้ยน คือ พื้นที่ที่ออกแบบมาพิเศษเฉพาะทำภารกิจใดภารกิจหนึ่ง

สีหน้าท่าทางเหมือนกับจะบอกว่า นี่เป็นเพียงของเล่นของเด็ก ความจริงมันมีค่ามากกว่าของขวัญแรกพบเสียอีก

ฉู่มู่วั้นคิดว่าตัวเองต้องแสดงเป็นเด็กน้อยน่าเอ็นดู ดังนั้นเขาจึงกดเก็บความปรารถนาเอาไว้ แล้วมองมั่วจิวเสาอย่างระมัดระวัง ก่อนก้มหน้าพูดเสียงเบาว่า “ของขวัญชิ้นนี้ล้ำค่าเกินไป อวั้นเออร์รับไว้ไม่ได้ขอรับ”

มั่วจิวเสายิ้มเล็กน้อยแล้วพูดอย่างอ่อนโยนว่า “รับไว้เถอะ”

ฉู่มู่วั้นเงยหน้ามองเขาทันที เมื่อแน่ใจว่าเขาอนุญาตแล้ว ถึงรับมาด้วยความดีใจ “เช่นนั้น...ขอบคุณท่านอาเยียนเงินมากนะขอรับ”

เขารับผลึกหินหมื่นมารมา และอดหันไปมองมั่วจิวเสาอีกครั้งไม่ได้ ดวงตาแวววาวนั้นเต็มไปด้วยความดีใจ แต่ที่มากกว่าคือความรักและความไว้วางใจที่เก็บซ่อนเอาไว้ไม่อยู่

เยียนเงินชำเลื่องมอเงา ก่อนยกยิ้มมุมปาก นัยน์ตาสีม่วงก็เผยความเยือกเย็นออกมา “เสียววันเป็นเด็กดีที่เชื่อฟังมากจริงๆ พอเห็นเขาแล้ว ข้าก็อยากอุบถัมภ์ใครสักคนบ้าง”

มั่วจิวเสายิ้มแต่ไม่แสดงความคิดเห็น

ขณะนั้นก็เริ่มยกสำรับที่ทำเสร็จมาจัดวางและได้จังหวะเปลี่ยนเรื่องคุยพอดี

ฉู่มู่วั้นนั่งอยู่ด้านขวาของมั่วจิวเสา เยียนเงินนั่งอยู่ทางด้านซ้าย มีเพียงแค่สามคน แต่บนโต๊ะกลับมีสำรับมากมายเต็มไปหมด

เนื่องจากมีแขกคนสำคัญมาเยี่ยมเยียน ยอดเขาเซียนหลวนไม่เพียงเตรียมอาหารชั้นเลิศ ยังมีการร่ายรำอีกด้วย นางรำที่มีเสน่ห์ร่ายรำไปพร้อมกับเสียงเพลงอันไพเราะ ดึงดูดมนาดึงดูด หากคนธรรมดาเห็นเข้าก็คงจะหลงใหลจนมิอาจถอนตัว

แต่น่าเสียดายที่ทั้งสามคนไม่มีผู้ใดสนใจดูพวกนางร่ายรำเลย

ด้านหนึ่งมั่วจิวเสาก็ต้อนรับเยียนเงิน อีกด้านก็ดูแลฉู่มู่วั้นอย่างดี

ทั้งสองใกล้ชิดสนิทกันมากกว่าสามปี ย่อมรู้จักกันดีมาก มั่วจิวเสาเห็นฉู่มู่วั้นชอบกินอะไรก็จะคืบให้ แต่ฉู่มู่วั้นเห็นว่ามิใช่แขกอยู่ด้วยจึงไม่กล้าเสียมารยาท ดังนั้นเขาแทบไม่ได้ยื่นตะเกียบออกมาคืบอาหารเลย รอให้มั่วจิวเสาดูแลเขาอย่างเดียว

ท่าทางเชื่อฟังแบบนี้ของฉู่มู่วุ้นช่างน่าเอ็นดูเสียจริง แต่สิ่งที่ล้ำค่ายิ่งกว่าคือความรักอันลึกซึ้งของเขา

ราวกับในสายตาและในหัวใจของเขามีเพียงมั่วจิวเสา ชายผู้นี้กลายเป็นห้องฟ้าของฉู่มู่วุ้น กลายเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง กลายเป็นโลกทั้งใบของเขา

ดวงตาที่ใสซื่อบริสุทธิ์ของเด็กหนุ่มเผยความรู้สึกออกมาอย่างไม่ปิดบังเลยสักนิด คล้ายขอเพียงได้มองมั่วจิวเสาก็อิ่มใจแล้ว ขอเพียงได้อยู่ใกล้ๆ ท่านพ่อของตน ก็สุขใจราวกับได้ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่าง

ความรู้สึกที่บริสุทธิ์ ชัดเจนและงดงามแบบนี้ เหมือนกับผลึกหินขาวที่ล้ำค่าและหายากอย่างไรอย่างนั้น ทั้งงดงามและ...เปราะบาง

นิ้วมือขาวผ่องของเยียนเจินงอลงเล็กน้อย

ฉู่มู่วุ้นที่กำลังอินในบทบาทถึงกับต้องพักหายใจหายคอ [ซีโร่ ช่วยฉันดูเยียนเจินเร็ว เจ้าหมอนั่นคงมีอารมณ์ขึ้นมาแล้ว]

ซีโร่ [...]

[ฉันรู้จักเขาดี สิ่งที่เขาทนไม่ได้มากที่สุดคือการเห็นความลุ่มหลงแบบนี้ ความอิจฉาริชยาในใจของเขาต้องระเบิดออกมาแน่ ไม่ต้องดูก็รู้ ไอ้สารเลวที่ชอบทำลายทุกอย่างคนนี้ต้องตื่นเต้นมากๆ แน่]

ซีโร่ [...] เขารู้สึกว่าการที่ฉู่มู่วุ้นตื่นเต้นดีใจกับเรื่องแบบนี้ เขาจำเป็นต้องพูดอะไรสักหน่อยไหม ไม่ควรหรอกมั้ง เพื่อความสมานฉันท์ระหว่างตนกับโฮสต์ เขาคิดว่าตัวเองควรพูดให้น้อยลงหน่อยจะดีกว่า

ฉู่มู่วุ้นไม่ได้คำตอบ แต่เขาก็ไม่ได้ว่าอะไร การแสดงครั้งนี้ยังไม่จบ เขายังต้องแสดงบทบาทเด็กน้อยใสซื่อต่อหน้าสองจอมมาร ถือเป็นการทดสอบจิตใจว่าเขาจะยังสามารถแสดงให้สมบูรณ์แบบได้หรือไม่

โชคดีที่ฉู่มู่วุ้นไม่ใช่คนธรรมดา

ทั้งแขกและเจ้าบ้านต่างพึงพอใจกับอาหารมื้อนี้ แม้จะไม่มีผู้ใดสนใจว่าอาหารจานไหนดีที่สุด

แต่สิ่งที่ควรค่าแก่การฉลองคือฉู่มู่วุ้นยั่วเยียนเจินสำเร็จ มั่วจิวเสารับอารมณ์ความรู้สึกไว้ได้อย่างแนบเนียน แต่เยียนเจินกลับถูกปลุกความปรารถนาที่วิปริตขึ้นแล้ว ส่วนซีโร่ก็กำลังปรับเปลี่ยนความคิด...

คืนนี้เยียนเงินพักที่พระราชวังเซียนหลวน เขาและมั่วจิวเสายังมีเรื่องต้องพูดคุยกัน ฉุ่มอู่วินจึงทำความเคารพแล้วเดินออกไป

ครั้นเดินออกจากตำหนักใหญ่ ด้านนอกก็มืดแล้ว ฉุ่มอู่วินพูดอย่างอารมณ์ดีว่า [ให้ทายว่าคืนนี้ใครจะมาหาฉัน]

ซีโรคิดพักหนึ่งแล้วตอบ [เยียนเงินเหอ]

ฉุ่มอู่วินยิ้มอย่างมีเลศนัย [ก็ไม่แน่ว่าเหอ]

ซีโรทำเป็นไม่เข้าใจจริงๆ

หลังจากที่ฉุ่มอู่วินอาบน้ำเสร็จก็สวมเสื้อผ้าสบายๆ แล้วขึ้นไปนอนบนเตียงไม่นานก็หลับไป

แน่นอนว่าเขาไม่ได้หลับจริง แต่ต้องทำเป็นหลับ

ไม่นานนัก ประตูห้องของเขาก็ค่อยๆ เปิดออก บุรุษผู้สง่างามเดินเข้ามาภายใต้แสงจันทร์ที่สาดส่อง

ฉุ่มอู่วินไม่ได้ลืมตา ดังนั้นเขาจึงไม่เห็นว่าเป็นใคร แต่ซีโรกลับเห็นอย่างชัดเจน

[คนที่มาคือมารพระนาง...] เขาบอกฉุ่มอู่วิน

ฉุ่มอู่วิน ‘นอนหลับ’ ลึกมาก แต่ในหัวของเขายังคงตอบเหมือนเดิม [ก็ไม่แน่ว่าเหอ]

เสียงฝีเท้าเบาๆ และกลิ่นหอมสดชื่นฟุ้งไปทั่ว เมื่อเส้นผมนุ่มลื่นตกลงระหน้าเขา ฉุ่มอู่วินก็ลืมตาอย่างสะลึมสะลือ ภาพที่เห็นตรงหน้าคือใบหน้าอันแสนงดงามของมั่วจิวเสาที่กำลังลงมาเล็กน้อย

ครั้นเห็นอีกฝ่าย ดวงตาที่พร่ามัวของฉุ่มอู่วินก็เผยความดีใจ เขาพูดด้วยน้ำเสียงออดอ้อนว่า “ท่านพ่อ...”

เขาพูดได้เพียงสองคำ มั่วจิวเสาก็โน้มตัวลงมาจูบที่ริมฝีปากของเขา

ต้องขอแต่งงานกับผู้ชายเจ็ดคนเนี่ยนะ 1

必须向七个男人求婚怎么破

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《必须向七个男人求婚怎么破》(Need to Propose to Seven Men What to Do!)

Author © 龙柒 (Lóng Qi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทําช้ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6220-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

รักษาการกรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิเรก จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุขชีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว • บรรณาธิการ สุจิตรา เตชะสัมพันธ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ยลสุดา ตูคำมูล

ซันเอดิเตอร์ พชร เรืองฉาย • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ออกแบบปกและศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ สุจิตรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง, สุนชา กิ่งกัน • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

แต่เขียนนิยายหนึ่งเรื่องก็ดังระเบิดจนมีค่ายหนังเสนอราคาให้ถึงแปดหลัก!
แต่ ‘จู่มู่อวิ้น’ หนุ่มหล่อ สมาร์ท ครบเครื่องจนเรียกได้ว่ายอดมนุษย์คนนี้
กลับไม่ต้องการให้นิยายเรื่อง *แดนมาร* ของตัวเองกลายเป็นหนังเตี๊ยะขาด
ก็เขเขียนนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อสนองความต้องการของตัวเองล้วนๆ นะสิ!

เอ๊ะ เตี้ยวนะ...ทำไมจู่ๆ เขาก็มาอยู่ในโลก ‘แดนมาร’ ได้ล่ะ

แกมยังมี ‘ระบบ’ บอกว่าต้องทำให้จอมมารทั้งเจ็ดมาหลงรักตัวเองอีก!

บ้าไปแล้ว! ใครจะไปอยากยุ่งกับคนโรคจิตพวกนั้นกัน...

อะไรนะ?! ถ้าไม่ทำจะต้องล้มรสความตายจากฝีมือจอมมารทั้งเจ็ดเทรอ
ไม่ได้นะ...เขาที่เป็นคนเขียนรู้ดีกว่าใคร ว่าเจ้าพวกนั้นมันวิปริตสันติ!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6129-2

9 786161 861292

455 บาท